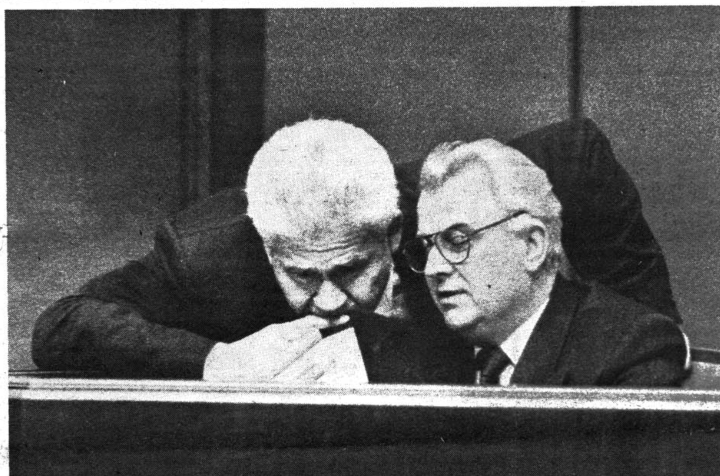
Влада — Радам!

ГОЛОС УКРАЇНИ

Газета Верховної Ради України ◆ № 14 (264) ◆ Середа, 29 січня 1992 року ◆ Ціна 15 коп. (Передплатникам 5 коп.)

ЛОЗУНГ ДНЯ: ЄДНАННЯ

Початку п'ятої сесії Верховної Ради з нетерпінням чекали не тільки народні депутати, а й увесь народ України — настільки багато останнім часом нагромадили проблем, які необхідно терміново розв'язувати. Перед цим пройшли масові атаки крайніх радикальних сил на Кабінет міністрів і особисто на його Прем'єра В. Фокіна. Ці ж сили зібрали на площу перед будинком Верховної Ради пікетників. Правда, на тисячі й тисячі людей, як це хотілося зробити неореволюціонерам, сил не вистачило — під національними прапорами стояло щось із двісті чоловік, та й то більш як половина з них відстоювала інтереси релігійних громад.

Фото Миколи КОЗЛОВСЬКОГО.

Це ще раз засвідчило: людям обридли шумові зібрання, вони, на відміну від своїх «організаторів», давно зрозуміли, що від надривних криків чи страйків національного багатства, яке конче необхідне молодій державі, не прибуде.

І хоч у сесійному залі теж де-не-де проривалися крики про відставку уряду у повному складі, вони також потонули серед виважених думок і пропозицій тих депутатів, що настроїлися на серйозний лад. А на пропозиції про негайну відставку уряду прозвучало переконливе застереження Президента України: якщо ми кинемо все і займемося формуванням нового Кабінету міністрів, це до смерті подібно, оскільки за повсюдного розвалу управлінських структур і відсутності ринкових відносин буде паралізовано все наше господарство. Слів немає, настала пора значно, на 70 відсотків, як це пропонувалося раніше, обновити Кабінет міністрів, натомість створив.

(Закінчення на 2-й стор.).

ВІДНОСИНИ — НА НОВИЙ РІВЕНЬ

27 січня в Києві перебував міністр закордонних справ Португалії Жуао де Деуш Піньейру. Його прийняв Президент України Л. Кравчук. У ході відвертої розмови, що пройшла в атмосфері взаєморозуміння, мова йшла про розвиток двосторонніх зв'язків, перспективи політичного, економічного і науково-технічного співробітництва між Україною і Португалією.

Того ж дня Жуао де Деуш Піньейру мав розмову з міністром закордонних справ України А. Зленком, під час якої було обговорено шляхи розвитку зовнішньополітичних зв'язків між двома країнами, входження України в загальноєвропейський процес і міжнародні структури.

Міністри підписали Протокол про встановлення дипломатичних відносин між Україною і Португалією.

СТВОРЕНО СЕЛЯНСЬКУ ПАРТІЮ

У Херсоні відбулась установча конференція Селянської партії України. 217 делегатів з 11 областей висловились за створення політичної організації, покликаної послідовно захищати інтереси сільського населення республіки.

Нова партія, як відзначається у проекті її програми, виступає за незалежну Українську державу і визнання спільного економічного простору в межах колишнього СРСР.

Головою ради партії обраний директор радгоспу «Космос» Бериславського району Херсонської області С. Довгань.

НА З'ЇЗДІ НАРОДНОГО ФРОНТУ АЗЕРБАЙДЖАНУ

Ось уже четвертий день триває I з'їзд Народного фронту, який припинив свою роботу в липні минулого року.

Нова програма, яка була прийнята без довгих дебатів, гласить, що жодних інтересів вище від прав людини немає і бути не може. Вона також не допускає насильницького повалення існуючої влади.

На відміну від старої програми, нова передбачає суверенітет республіки поза рамками будь-яких союзів, співтовариств і блоків.

У роботі з'їзду беруть участь гості з Туреччини, Ірану, України, Грузії, Російської Федерації...

ЗБРОЇ ДОСТАТНЬО

Прихильники президента Гамсахурдіа контролюють місто Зугдіді. Вони також продовжують чинити опір силам Військової ради, які намагаються захистити Поті. Префект цього міста Барамідзе зазначив, що протягом останніх днів один чоловік загинув і двоє поранено. За інформацією агентства Рейтер, в передмісті Поті відбувалися жорстокі бої.

Тим часом виконуючий обов'язки прем'єр-міністра Сігуа закликав прихильників Гамсахурдіа скласти зброю. Про це він повідомив на зустрічі з журналістами. За його словами, якщо в найближчі дні прибічники екс-президента не підуть на поступки, загони Військової ради застосують силу.

Однак, як стало відомо, префект Зугдіді заявив, що зброї у прихильників президента достатньо і вони не вестимуть жодних переговорів.

ЛАТВІЯ НЕ ПОГОДЖУЄТЬСЯ

«Темпи виводу колишніх радянських військ з території Прибалтики значною мірою залежатимуть від масштабів західної допомоги, яка необхідна для будівництва житла військовослужбовцям», — заявив заступник голови російського комітету з питань оборони генерал Лопатін. На його думку, військові не можуть залишити Прибалтійські країни, доки не будуть створені соціальні умови для їхнього повернення до СНД.

Однак після цього радник латвійського уряду Ульсен заявив: «Виведення військ зачіпає інтереси тільки двох сторін. Тому ніхто третій не повинен залучатися до їх вирішення».

ЄЛЬЦИН ВІДВІДАВ «МОСКВУ»

Як повідомив учора кореспондент ТАРС із Москви, тут розповсюджено повідомлення прес-секретаря Президента Російської Федерації Павла Вощанова, в якому йдеться:

У зв'язку з численними запитаннями, що надходять із засобів масової інформації, щодо маршруту чергової робочої поїздки Бориса Миколайовича Єльцина уповноважений повідомити:

Президент Російської Федерації перебуває на Чорноморському флоті. Цей візит здійснюється в рамках підготовки до наступного засідання Ради Безпеки ООН, а також до зустрічі з президентом США Джорджем Бушем, прем'єр-міністром Великобританії Джоном Мейджором, прем'єр-міністром Канади Брайаном Малруні, главами інших держав, у ході яких Б. Єльцин має намір відповідно до домовленостей з країнами СНД обговорити проблеми ядерної безпеки.

Нині Борис Єльцин перебуває на борту крейсера «Москва», знайомиться з його технічним оснащенням, розмовляє з особовим складом.

У поїздці на Чорноморський флот Президента супроводжує Головнокомандуючий стратегічними збройними силами СНД маршал Євген Шапошников.

6 **7**

Все схоплено, за все сплачено — кредо багатьох новоявлених бізнесменів та їх покровителів.

У публікаціях під рубрикою «Бізнес і мораль» можете дізнатися про переконливі подробиці з життя мафії.

РЕФОРМИ: ДОРОГИ НАЗАД НЕМАЄ

ПРЕС-КОНФЕРЕНЦІЯ ГОЛОВИ ВЕРХОВНОЇ РАДИ УКРАЇНИ І. ПЛЮЩА

У переддень п'ятої сесії Верховної Ради України І. Плющ зустрівся з журналістами. В короткому вступному слові він висловив упевненість, що, незважаючи на складнощі нинішнього життя, які підкидають нові незаплановані питання, сесія працюватиме значно продуктивніше, ніж досі. В першу чергу, депутати візьмуться за пакет економічних законів, які дадуть поштовх приватизації і земельній реформі. Інакше, підкреслив Іван Степанович, коли ми ввійдемо у весну без нових стимулів праці на селі, станеться справжня біда.

Він висловив жаль, що накочується нова хвиля пікетувань, як це було в жовтні позаминулого року з вимогами відставки уряду.

—Я думаю.—сказав Голова Верховної Ради,—що виступи Президента України, проведена ним за цей короткий час робота не зовсім переконали політичні партії, угруповання і сили, що потрібен час, аби виправити ті помилки, які були допущені в минулому, і вжити ефективніших заходів до поліпшення становища.

Ще раз повернувшись думкою до тих несподіваних проблем, які всупереч робочому, продуманому графіку, відвертають увагу депутатів, він назвав серед них військові питання, зокрема проблему Чорноморського флоту, хоч республіка ні на йоту не відступає від Мінських чи Алма-Атинських домовленостей.

Попри сказане, І. Плющ закінчив переднє слово з нотками оптимізму — як щодо вирішення суто політичних проблем, так і поліпшення нашого економічного життя. Для цього потрібні час, терпіння і наполегливість у реалізації задуманих реформ.

Уже в ході запитань-відповідей Голова далі розвинув тезу про формування і реформування уряду України, а також про поділ законодавчої і виконавчої влади. Нагадавши, наскільки більше часу Верховна Рада затратила на створення першого уряду у порівнянні з другим, він зауважив, що на ефективності їхньої діяльності не позначилась кількість часу, який тратить Верховна Рада на уряд, оскільки він діє в нинішніх умовах фактично безконтрольно. Інша справа нині, коли в нас є Президент — глава держави і вища посадова виконавча особа. Саме він має відігравати вирішальну роль як у формуванні уряду, так і контролі за його діяльністю. Треба тільки дати час Президенту створити свою команду, а потім він зможе нести відповідальність перед народом за результат своїх дій. Крім того, потрібно розширити повноваження Президента, привівши Конституцію у відповідність з потребами часу.

Журналісти запитали Івана Степановича, як реагує Верховна Рада на досить гостру заяву російського парламенту щодо Криму.

— Ви знаєте, — сказав І. Плющ, — ми всі чули про цю заяву. Я бачив через факс проекти цих заяв, але офіційного документа у Верховній Раді ще не було. Тому висловити офіційну реакцію Верховної Ради чи Президії немає можливості. Але ж сказати, що ніякої реакції не було, теж невірно. Вважаємо, що з допомогою засобів масової інформації народні депутати, постійні комісії Верховної Ради мають висловити своє ставлення. Моя ж особиста думка з цього приводу така: хто береться за ревізію акта 1954 року, той перекреслює все, що напрацьовано нами: наприклад, останні два договори від 19 листопада 1990 року, 6 листопада нинішнього року, заяви Бориса Миколайовича, що сторони домовилися ніяких претензій щодо кордонів і інших територій не виявляти.

Повертаючись до наших внутрішніх проблем, Голова Верховної Ради піддав нищівній критиці розвиток реформування економічних відносин.

— Це не реформи, — заявив він. — Це пародія на реформи. Реформи починаються тоді, коли реформуються виробничі відносини. Це, перш за все, зміна форм власності, а від цього змінюються і виробничі відносини. Як до засобів виробництва, так і до результатів своєї праці. От ми заявили про лібералізацію цін. Але лібералізація цін не може бути тоді, коли ціна не є об'єктивною економічною категорією. А в нас об'єктивних цін ніколи не було, тому що не виробник, не ринок встановлюють ціни, а адміністративні структури. Звідки ж тоді взятися нормальним економічним реформам?

Крім того, не можна розглянути пакет економічних законів, не прийнявши стрункої системи оподаткування. Той Закон, який сьогодні сприймається далеко неоднозначно в самій Верховній Раді, мається на увазі, на добавлену вартість, не витримує ніякої критики.

Те ж саме й з приватизацією. Справа в тому, що вона багатьом командним структурам не вигідна, і вони що є сили перешкоджають їй. У мене є навіть такі факти, коли, скажімо, директор магазину погрожує людям, що під виглядом капітального ремонту розжене тих, хто воліє приватизації. Отож ми у Верховній Раді боремось за таку концепцію, щоб останнє слово було за трудовим колективом, який там працює. Ми ще не зруйнували адміністративно-командну систему. Вона лише в шоці і прагне вивернутися з умов, що склалися.

Найкрасномовніше підтвердження цього — торпедування земельної реформи багатьма державними структурами, які роблять все, щоб коли її не похоронити, то хоча б максимально затримати.

Під час прес-конференції Голова Верховної Ради України І. Плющ торкнувся й багатьох інших проблем — і державної символіки, і зовнішніх боргів, і зв'язків з українцями за кордоном, і відомої всім проблеми Чорноморського флоту. Але головна думка, яка домінувала на прес-конференції, це робота Верховної Ради, її більша віддача й ефективність в цей напружений, вирішальний час.

Анатолій КРАСЛЯНСЬКИЙ,
парламентський оглядач.

ЛОЗУНГ ДНЯ: ЄДНАННЯ

(Закінчення. Початок на 1-й стор.).

ши уряд національної згоди. Але робити це треба спокійно і зважено, не ламаючи дров, як не раз траплялося у нашому бурхливому сьогоденні.

Десь понад півтори години тривали дебати навколо порядку денного сесії. А закінчилося це тим, що було проголосовано за розгляд тих питань, які від самого початку запропонувала Президія Верховної Ради. То чи варто, питається, було ламати списи навколо цієї невдячної справи? Може, доцільніше було б потратити цей дорогий час на прийняття законів, які б відкрили двері економічній реформі?

На сесії прозвучали виступи представників тих людей, які мерзли на вулиці. Вони донесли депутатам тривогу народу за майбутнє української держави, за долю людей, які внаслідок нерішучих кроків по стабілізації економіки, а то й авантюрних дій окремих сановитих осіб опинилися на межі виживання.

На ранковому засіданні з промовою виступив Президент України Л. Кравчук, котрий проаналізував ситуацію, що склалася останнім часом в Україні, запропонував конкретні заходи щодо стабілізації обстановки в нашій державі.

К. АНДРІЄНКО.

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

ПРО КОМАНДУЮЧОГО ВІЙСЬКАМИ КИЇВСЬКОГО ВІЙСЬКОВОГО ОКРУГУ

Призначити Командуючим військами Київського військового округу генерал-лейтенанта БОРІСКІНА Валентина Даниловича, звільнивши від цих обов'язків генерал-полковника ЧЕЧЕВАТОВА Віктора Степановича.

Президент України Л. КРАВЧУК

м. Київ. 27 січня 1992 року

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

ПРО КОМАНДУЮЧОГО ВІЙСЬКАМИ ОДЕСЬКОГО ВІЙСЬКОВОГО ОКРУГУ

Призначити Командуючим військами Одеського військового округу генерал-лейтенанта РАДЕЦЬКОГО Віталія Григоровича, звільнивши від цих обов'язків генерал-полковника МОРОЗОВА Івана Сергійовича.

Президент України Л. КРАВЧУК

м. Київ. 27 січня 1992 року

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ

ПРО КОМАНДУЮЧОГО ВІЙСЬКАМИ ПРИКАРПАТСЬКОГО ВІЙСЬКОВОГО ОКРУГУ

Призначити Командуючим військами Прикарпатського військового округу генерал-лейтенанта СТЕПАНОВА Валерія Миколайовича, звільнивши від цих обов'язків генерал-полковника СКОКОВА Віктора Васильовича.

Президент України Л. КРАВЧУК

м. Київ. 27 січня 1992 року

ПРИДИВИСЬ ДО СЕБЕ, ОБРАНЕЦЬ

ЯКОСЬ я прочитав в одній газеті: в культурі, духовності, справжній інтелігентності багатьом нашим людям не дотягнутися й до тринадцятого року. І справді, подивіться навкруги: ми ж давно звикли до хамства. Нам слід вчитися вихованості і такту, вчитися інтелігентності. Хотілося б, щоб прикладом у цьому стали народні депутати всіх рівнів, і зокрема Верховної Ради України.

Відсутність відповідної підготовки, особливо правових знань, і водночас намагання показати себе на трибуні або біля мікрофона і є, на мою думку, свідченням низького рівня інтелігентності.

Нічим не можна виправдати грубе ставлення до своїх колег, не кажучи вже про Голову чи заступників Голови Верховної Ради або Прем'єра України. Інколи під виглядом захисту демократії окремі депутати обливають брудом своїх опонентів. 25 жовтня я з інтересом слухав змістовну доповідь Прем'єра Фокіна з питань економічних реформ. Але моєму обуренню не було меж: у залі галас, репліки, а один широко відомий депутат зірвався з місця, намагаючись «оволодіти» мікрофоном. На цьому засіданні Верховної Ради в залі були присутні поважні іноземні гості. На жаль, і це не стримало «дуже активних» депутатів.

Ми просимо вас, панове депутати, пам'ятати, що вас слухають не лише дорослі, а й діти — наші учні. До речі, мій знайомий учитель, коли на його уроці здіймається галас, звертається до учнів: «Припиніть розмови, ви ж на уроці, а не на засіданні Верховної Ради».

Хочеться нагадати депутатам, що, ставши президентом Сполучених Штатів, Дж. Буш передусім поставив вимогу членам нового уряду і урядовим чиновникам: обов'язково дотримуватися етичних норм і вимог.

Хотілося б порадити окремим депутатам: якщо ви не маєте змоги брати участь у диспуті чи в обговоренні якихось проблем, краще помовчіть і послухайте інших. При цьому хотілося б висловити і таку пораду: вчіться слухати один одного. Галас, який ви часто здіймаєте в залі засідань, свідчить про відсутність поваги до своїх колег і, коли хочете, до виборців.

Недопустимими є категоричні судження, вимоги окремих некомпетентних депутатів з важливих проблем. На нашу думку, депутат має завжди діяти так, щоб ніколи не зрадити своєму високому депутатському званню і не втрачати людської гідності.

І ще. Відомо, що в Японії не можуть дивитися наші фільми лише тому, що всі герої в них розмовляють підвищеним голосом. У цій країні, та й не лише в Японії, голоси звучать спокійно, злагоджено. І навіть тоді, коли хтось щось порушив і має заплатити штраф.

А чому кричать наші депутати?

Скажу відверто, коли виступають такі крикуни, я вимикаю або приглушую приймач, і, може, не тому, що мені не до вподоби їхні думки, мене дратує крикливий, неврівноважений тон, низька культура промовця.

У щоденнику О. Довженка я зустрічав такі слова: «Якими якостями людської душі має володіти керівник? Порядність, чесність, благородство, простота і обов'язкова ввічливість».

Ці слова нашого видатного земляка адресую вам, обранці народу. Будьте хоча б трохи схожими на відомих, справді інтелігентних діячів.

Євген БЕРЕЗНЯК,
заслужений учитель України.

ДО ВІЗИТУ В УКРАЇНУ МІНІСТРА ЗАКОРДОННИХ СПРАВ ІТАЛІЙСЬКОЇ РЕСПУБЛІКИ ДЖАННІ ДЕ МІКЕЛІС

Сьогодні в Україну прибуває з офіційним візитом міністр закордонних справ Італійської Республіки Джанні Де Мікеліс.

Народився 26 листопада 1940 року в Венеції. За освітою хімік, закінчив Венеціанський університет. Професор Венеціанського та Падуанського університетів.

Політичною діяльністю почав займатися ще студентом. У 1962—1964 рр. був президентом Італійської студентської спілки. Активно працював у молодіжній організації соціалістичної партії (ІСП) у Венеції, а потім в місцевій організації соцпартії. У 1964 р. став асесором муніципалітету міста і керівником соціалістичної фракції у муніципальній раді. Того ж року обирається до ЦК ІСП.

З 1976 року — депутат парламенту. Входив до складу кількох парламентських комісій, як правило, економічного профілю. З 1987 року — член комісії палати депутатів з міжнародних справ.

Дж. Де Мікеліс вперше увійшов до складу уряду в 1980 році. З того часу незмінно займав різні міністерські посади (міністр у справах участі держави в підприємствах — 1980—1983 роки; 1983—1987 роки — міністр праці; 1988—1989 роки — заступник голови Ради міністрів в уряді Ч. Де Міти.

Дж. Де Мікеліс — видний діяч ІСП, член Керівництва партії. Близький до лідера соціалістів Б. Краксі, підтримує його погляди. Виступає за союз між ІСП та ХДП.

У червні 1989 р. призначений міністром закордонних справ Італійської Республіки.

Прес-центр МЗС України.

В УСЬОМУ ВИННІ ДЕПУТАТИ

Постійно стоять перед очима картинки з останнього засідання четвертої сесії Верховної Ради. Бентежить почуття якоїсь вини. Ні, йдеться не про типові звинувачення на адресу депутатів на зразок: «Сидять там, нічого не роблять. Цирк влаштовують. Довели людей до голоду». Завжди знаходяться винуватці. Колись це були поміщики та капіталісти. Пізніше — куркулі й троцкісти. Зовсім недавно — партократи. А провина депутатів нині і не потребує зайвих доказів.

Непокоїть те, що протягом цілоденного засідання ми так і не змогли щось путнє порадити розгубленим, шокованим людям. Не знайшов того дня й слів, які могли б усе пояснити і всіх нас заспокоїти, і сам Президент. Він теж натякнув про вину депутатів, які надто довго дозрівали до нинішнього розуміння проблем власності, і навіть сказав, що може декого процитувати. На це Іван Заєць кинув з місця слушну репліку: «Цитуйте Народну Раду, Леоніде Макаровичу!»

Справді, дивно сьогодні перечитувати стенограми попередніх сесій. Члени опозиції, наче камікадзе, кидаються на штурм старої системи. Вони рвуться до мікрофонів і трибун, виступають на мітингах і в пресі. Депутати, зокрема київські, постійно їздять по Україні і, попри всі перешкоди, зустрічаються з людьми.

І в тому, що розвалилася імперія, що Україна стала незалежною, що усунуто від влади компартію, що наші солдати присягають на вірність народові України, в усьому цьому та багато в чому іншому, особливо в тому, що все це сталося без крові, є й наша «вина». І навіть у тому, як змінився наш парламент, як виросли його керівники і сам Президент, частка нашої «вини» є чималою.

Протягом тривалого часу Народна Рада вимагала від уряду проведення більш незалежної економічної політики, створення своєї валютної системи і митної служби. Опозиція постійно нагадувала про необхідність роздержавлення і приватизації. Тут можна навести безліч цитат. Навіть окремі авторські цитатники можна було б укласти. Але виконувати наші вимоги і навіть окремі рішення парламенту та його Президії уряд не поспішав. Виходить, з нашого боку бракувало переконливих слів і достатніх аргументів, щоб спонукати Кабінет міністрів до рішучих дій. Признаймося, що в цьому вина депутатів є.

Нарешті, давайте проаналізуємо, що пропонували представники Народної Ради 4 січня. Ось їх пропозиції.

Перша. Перетворити купони в тимчасові гроші, зробивши їх єдиним платіжним засобом. Оскільки купонів не вистачає, встановити курс купона 1 до 10 чи якийсь інший. Такий підхід дозволив би навіть відкласти підвищення цін до початку роздержавлення, дав би можливість виплачувати зарплату, пенсії, стипендії лише купонами. Є й інші переваги. Правда, звуження зони використання «дерев'яного» карбованця не сподобалося б керівникам Росії.

Друга. Верховна Рада могла б негайно, ще в січні, довести до кінця розгляд пакета законів про роздержавлення та приватизацію, оскільки звільнення цін в умовах, коли не приватизовано торгівлю і не роздержавлено засоби виробництва, що виробляють товари широкого вжитку, є передчасним. Держава втратила контроль над торгівлею. Приклад: якщо всі курці палять цигарки, а в магазинах їх не продають, то ними торгує хтось інший. Цей «хтось» має, мабуть, велику силу і вплив. Але ж з продажу зникли не лише цигарки. Ось так цей «хтось» і гальмує реальні реформи.

Третя. Нинішній уряд повинен піти у відставку, що дало б змогу Президентові добрати оптимальний склад Кабінету міністрів і створити дійовий уряд народної довіри, який міг би очолити сам Президент. Це, врешті, створило б нову психологічну атмосферу в суспільстві. Люди надіялися б і чекали.

Результат домагань Народної Ради відомий. Усі три пропозиції поки що не враховані. Купивши в буфеті (хто встиг) по дві пачки цигарок (більше купити там нічого), депутати були змушені роз'їхатися, щоб реальніше відчути купонізацію на місцях. Отже, знову не поспішаємо. Можливо, логіка в діях тих, хто не прислухається до вимог Народної Ради, є, але й біля прилавків панує своя логіка. І ситуація там складніша, ніж може здатися на перший погляд. Там ціни написані чітко. Там кожному зрозуміло, що в усьому винні депутати. Сидять там у теплі й добрі, сперечаються, замість того, щоб щось робити...

Юрій ГНАТКЕВИЧ,
народний депутат України.

ВИБРАНІ МІСЦЯ ІЗ ПРИВАТИЗАЦІЇ В СЕЛІ НОВІ ПЕТРІВЦІ

Замість звіту з конференції трудового колективу

Третього січня з легкої руки народного депутата України Валентини Єщенко я потрапив на надзвичайну конференцію в радгоспі імені Ватутіна. Надзвичайність її — в заслуховуванні директора Олександра Жмурка. З доповіддю від радгоспної «опозиції» виступив головний інженер Володимир Макогон.

— З передових позицій у Вишгородському районі радгосп опустився на останні місця, — сказав він. — Під тиском директора пішли від нас провідні спеціалісти, відбувся невиправданий перехід з РАПО в асоціацію «Київоблплодопром». Керівництво зробило спробу збагатитися за рахунок радгоспу й малого підприємства «Романіка».

Віддаю належне витримці й адвокатському хисту директора Олександра Жмурка. Але його долю вирішили селяни ще далеко до зборів. Ті самі, які ще рік тому одноголосно обрали його керівником. Як на мене, тут, у Новопетрівцівському будинку культури, заганяли на слизьке не лише директора, а й колгоспно-радгоспну систему. З трибуни і просто із залу чулося: «Створив мале підприємство «Романіка» з найбільш прибуткових цехів і думав нажитися. А нам куди — з торбами у світ піти?» Або як Марія Дришлюк: «Уже два роки прошу землі в оренду. До цих пір у прохачах!»

Свідомо не наводжу виступів, де йдеться про кримінал у роботі Жмурка. Бо вважаю, що винним людину може визнати лише суд. Але так же свідомо пишу про типовість першого «пришестя» приватизації у селі Нові Петрівці. Гадаю, час романтичного ставлення до цього процесу минув. Однак, саме під шумок підприємництва директор радгоспу Олександр Жмурко створив мале підприємство «Романіка» з родинною назвою. Як нам стало відомо, воно почало працювати без погодження із тутешньою сільською Радою. Я знаю, що й новий статут радгоспу селяни побачили лише на конференції. Виступаючи на ній, Жмурко обмовився: «Я знаю, в чому моя помилка...» Як на мене, прорахунок директора в недооцінці людей. За рік навіть в типовому приміському селі Нові Петрівці селяни почали підніматися з колін. Тому на виступі-сповіді Катерини Романенко спинюся детально. Ось який вирок оприлюднила ця вироблена, життям бита жінка: «Директор не любить людей. Не бачить мокрих спин у теплицях, ніг у гною на фермах. У нас жоден спеціаліст нічого не вирішує. Бо бояться потрапити у «чорні списки».

Вперше бачив, щоб так «розпинали» керівника за зверхність у ставленні до селян. Може, нарешті почне розвиднюватися на людяність...

Ще рік тому, враховуючи крутий характер і столичні зв'язки директора, таке лінчування виключалося. Головбух радгоспу Алла Долматова так згадує ті часи: «Ми, як маодзедунівці, вивчали його тези про оренду. Коли хтось змінював слова директора, то не проходив атестації». Від неї дізнався про цікаві «складові» трьох мільйонів з гаком, які на рахунку радгоспу. Гадаю, що мільйон, зароблений господарством від продажу худоби, ще вилізе йому боком. До того ж від різних хвороб минулого року не стало 275 голів. Невже вкотре спокусившись легким заробітком, потім десятиліттями відновлюватимемо поголів'я?

Та навіть таких неправедних грошей для радгоспу імені Ватутіна та іже з ним вистачить на два-три місяці. Приміром, у цьому господарстві на одну лише зарплату щомісяця потрібно 500—700 тисяч карбованців. Як на мене, собака заритий в іншому — слабкості фермерства і кооперації, відсутності приватної власності на землю. Саме це «молоде вино» може наповнити силою старі аграрні міхи.

До речі, про це під завісу конференції сказала народний депутат України Валентина Єщенко: «Залиште землі стільки, скільки зможете обробити, а решту віддайте людям. Не треба припускатися колективного егоїзму».

Директор Жмурко пішов у відставку. Конференція порушила клопотання перед прокуратурою Вишгородського району про арешт банківського рахунку малого підприємства «Романіка». В разі зволікання — страйк. Такі от наслідки початкової приватизації в Нових Петрівцях...

Віктор КОСАРЧУК,
аграрний оглядач газети «Голос України».
Нові Петрівці
Вишгородського району
Київської області.

СПОДІВАЄМОСЯ НА РОЗУМІННЯ

Підприємці і бізнесмени України звернулися за підтримкою до Президента і народних депутатів

Економіку України можна вивести з кризового стану тільки за умови цивілізованого ставлення до підприємницької діяльності. Адже саме вона є основою економічного розвитку, здатного зробити нашу країну сучасною європейською державою. Так вважають Українська конфедерація підприємців, Спілка кооператорів та підприємців України, Українська Ліга підприємств з іноземним капіталом.

Але значна частина застарілих урядових структур чинить опір запровадженню справді ринкових відносин. Яскравий приклад — так звана лібералізація цін, гучно проголошена переходом до ринку. В умовах державно-монопольної системи виробництва, торгівлі і постачання така «реформа» веде до тотального пограбування людей, провокує їх негативне ставлення до ринкової економіки.

Ситуація ускладнюється ще й грабіжницькою податковою політикою. Новий Закон України про податок на добавлену вартість, проект Закону про оподаткування доходів підприємств і організацій, рішення про сплату підприємствами внесків на соціальне страхування у розмірі 61 відсотка від фонду оплати праці (у будь-якій країні ця ставка не перевищує 26 відсотків) свідчать про недалекоглядність уряду, відсутність реальної програми для виведення економіки України з глибокої кризи. За такої системи оподаткування годі й думати про насичення товарами магазинів, стабілізацію, а тим паче,— зниження цін.

За таких умов Українська конфедерація підприємців, Спілка кооператорів та підприємців України, Українська Ліга підприємств з іноземним капіталом звертаються до Президента України та народних депутатів республіки. Вони наполягають на негайній ліквідації державно-монопольної системи торгівлі та постачання, створенні вільних структур з метою справжньої лібералізації цін, якнайшвидшому здійсненні земельної реформи. На п'ятій сесії Верховної Ради має бути прийнята правова основа для приватизації власності і демонополізації економіки, переглянуто систему оподаткування. Скасовано, насамперед, податок на добавлену вартість. Визнано як антинародне нав'язане урядом рішення про сплату підприємствами внесків на соціальне страхування в розмірі 61 відсотка від фонду оплати праці. У країні має діяти єдиний податок, диференційований за галузями. Приміром, для сільськогосподарського сектора — 10 відсотків від прибутку, промисловості — 20, торгівлі і посередницької сфери — 30. Підприємці виступають за встановлення пільгового податку на експорт (до 20 відсотків), що сприятиме становленню України як вільної зони щодо інших країн — учасників СНД. Не обійшли бізнесмени й питання щодо іноземних інвестицій. Вони наполягають передбачити у Законі про іноземні інвестиції звільнення іноземного капіталу від податків хоча б на 4—5 років, неможливість націоналізації, вільне вивезення прибутку іноземними інвесторами.

Зупинити розвиток вільного підприємництва неможливо, бо це відповідає інтересам найширших кіл населення України. Використати цей потенціал для розбудови української держави — це святий обов'язок і народних обранців, і Президента.

Федір ЛЕОНІДЕНКО.

Телеграфним рядком з Одеси

ЗАПРОШЕННЯ ДО РЕСТОРАНУ

Кооперативний ресторан «Печескаго», що в Жовтневому районі Одеси, «переніс» і на цей рік безкоштовне харчування для малозабезпечених старих, багатодітних сімей. Тут щодня обідають 427 чоловік. Лише в січні кооперативу доведеться витратити не менше як 100 тисяч карбованців.

«Я — ДКНСист!»

Не всі, як з'ясувалося, схильні приховувати свою участь у серпневому путчі. Близько двох десятків одеситів навіть хизуються цим, одержавши довідки, що підтверджують їхню приналежність до клану ДКНСистів. А засвідчує той факт і видає відповідні папірці молодіжна революційно-патріотична спілка «Промені чучхе».

ФОНД-МЕЦЕНАТ

Півмільйона карбованців виділив на підтримання Одеського оперного театру обласний благодійний фонд фінансування та кредитування програм розвитку культури. На його рахунку — ще ряд подібних акцій. Кошти фонд одержує від розвитку виробничо-комерційної діяльності.

ОДРУЖЕННЯ «НА ХАЛЯВУ»

В одеських загсах паніка: враз поменшало молодих пар, які вирішили зареєструвати шлюб. А отже — поменшали й прибутки. Невже й кохання нині в дефіциті? Ні, все тут простіше: у загсів, що були монополістами, з'явився серйозний конкурент — фірма «Свято», яка реєструє шлюби і надає відповідні послуги безкоштовно.

НЕ В ГРОШАХ ЩАСТЯ!

В Одесі кажуть: не в грошах щастя, а в їхній кількості. Та водій тролейбуса Сергій Руденко вирішив, що навіть 60 тисяч карбованців — мізер для його щастя. А тому сумку з таким «банком», забуту в салоні, не привласнив, а повернув пасажирові, якого розшукав з допомогою міліції.

ЖИТТЯ — ЗА ШАПКУ

Попереджувальні постріли міліціонерів не зупинили молодика, який на вулиці зірвав шапку з голови жінки. Тоді пролунав постріл на ураження. Тяжко поранений був студент Одеського інституту електрозв'язку, в якого, окрім шапки потерпілої, вилучено ощадну книжку на суму понад 100 тисяч карбованців. Невдовзі затриманий, якого доставили до лікарні, помер. Було б за що!

Георгій ВОРОТНЮК.

КОМУ ПОТРІБНИЙ «ВАРЯГ»?

Правда про долю двох авіаносців, споруджуваних у Миколаєві

Виробниче об'єднання «Чорноморський суднобудівний завод» зекономило дві... пляшки шампанського. Їх, за давньою традицією, мали б розбити об замовлення № 6 і № 7, але тут з'ясувалося, що це вже нікому не потрібно.

Правда, без «піни» не обійшлося. Росія, як «спадкоємиця» колишнього СРСР, звинуватила Україну, що та, мовляв, привласнила два авіаносці, призначені для Тихоокеанського флоту. Пролила нещодавно «сльозу» й шанована в усьому світі газета «Аргументы и факты»: «...Авианесучим крейсерам «Варяг» (який спочатку називався «Рига») і «Ульяновськ», певне, не суджено «прасувати» простори океанів. Їх будівництво зупинено. Причому на «Варяг» витрачено 700 млн. крб. при проектній вартості понад 1 млрд. крб. На думку спеціалістів, спустити на воду ці авіаносці в недалекому майбутньому не вдасться. Принагідно, мабуть, згадати казку Пушкіна про рибалку і рибку — хто хоче стати «володаркою морською», може опинитися біля розбитого корита, що, власне, вже й відбулося. Вірогідно, що «Варяг», якого повинні здати наступного року, піде на металобрухт...».

— Про «Варяг» і «Ульяновськ», тобто про військові замовлення № 6 і № 7, сказано й написано немало. Тож, певне, вам уже набридло відповідати на запитання журналістів? — поцікавився я в президента недавно створеної суднобудівної корпорації «Укрсуднобуд», головного конструктора КБ «Чорноморсуднопроект» Ю. Каменецького.

Про що говорять

— Ні, не набридло,— всміхнувся Юрій Теодорович,— бо ви — перший журналіст, з яким я обговорюю дану проблему. Звідки інші беруть інформацію, повірте, не знаю...

Отже, ситуація з крейсерами така. «Варяг» готовий на 60 відсотків і, щоб довести його до пуття, потрібно 1 мільярд карбованців. «Ульяновськ» стоїть на стапелі — роботи над його спорудженням знаходяться ще в початковій стадії. Нині кораблі нічийні. Замовника — Міністерства оборони СРСР з розпадом самого Союзу не стало. Україні ці стратегічні монстри не потрібні. Росія, окрім обурення, нічого конкретного не висловлює і не пропонує. В підсумку миколаївські корабели опинилися в ролі рицаря на роздоріжжі. Ні коштів, ні матеріалів, ні навіть чіткої вказівки, як діяти далі.

— Можливо, варто продати «Варяг» за кордон, щоб покрити витрати? — запитав я.

— Кому він там потрібний? — відмахнувся Юрій Теодорович.— «Варяг» — суто радянський корабель. До нього треба ще закупити кілька десятків наших винищувачів, навчити пілотів літати на них. Та й увесь екіпаж авіаносця мусить пройти перепідготовку. Хто на це погодиться?

Щоб вийти із скрутного становища з мінімальними збитками, спеціалісти об'єднання вважають за доцільне законсервувати поки що «Варяг», а «Ульяновськ» порізати на металобрухт. Правда, дехто виступає за те, щоб і замовлення № 6 перетворити на купу металу. Наведу цифру — ліквідація «Ульяновська», який ще в «зародку», обійдеться в 50 мільйонів карбованців. У скільки «влетить» різання більш ніж наполовину готового «Варяга», навіть підраховувати страшно...

Миколаївські корабели лишилися військових замовлень, що гарантували стабільну роботу і непогані заробітки. Але безробіття їм не загрожує. Тим більше, що вони одержали можливість вийти на світовий ринок. Уже підписано контракт, за яким виробниче об'єднання спорудить для Норвегії три танкери-продуктовози. Кожний із них братиме на борт 40—45 тисяч тонн вантажів і відповідатиме всім міжнародним вимогам. Перший танкер «Амфора» зійде зі стапеля наступного року. Тож шампанське, як говориться, не прокисне!

Олександр ВИНОКУРОВ.

Миколаїв.

Фото Олександра КРЕМКА.

СТАВКА ГІТЛЕРА ЦІЛА?

Замість сенсації

Двома сенсаціями, що стосуються загадки майже півстолітньої давності, нещодавно приголомшили своїх читачів вінницькі часописи «Пік» (Подільський інформкур'єр) та обласна молодіжка «Панорама».

Понад місяць тому «Пік» опублікував розворот під інтригуючою назвою «Вінниця в небезпеці? Страшна таємниця «Вервольфу» (розповідь людини, яка побувала у ставці Гітлера)». Стаття начисто розбила наше фактичне уявлення про будівництво й долю «Вервольфу». Посилаючись на розповідь колишнього післявоєнного коменданта Вінниці, «Пік» поставив під сумнів три кити, на які спиралися всі, хто писав про «Вервольф». У статті стверджується, що німці при відступі ставку не зірвали, що й досі вона, напевне, збереглася у тому ж вигляді, оскільки її було законсервовано нашим спецпідрозділом. Мало того, далі йдеться про те, що після визволення Вінниці знайшовся внук керівника групи російських будівельників ставки, якийсь неповнолітній Вася, який детально повідав про будівництво «Вервольфу», страту будівельників, зокрема військовополонених, і навіть мав схеми комунікацій цього надсекретного, семиповерхового вглиб, об'єкту.

А днями сенсаційне повідомлення опублікувала і молодіжка. Вона розповідає, що місцеве управління СНБУ отримало документи, які з ніг на голову ставлять, здається, відомі істини щодо ставки Гітлера під Вінницею.

Начальник особистої охорони Гітлера генерал Раттенхубер,— а саме тексти протоколів його допиту стали доступними для вінницьких чекістів,— свідчив, що радянських військовополонених навіть не допускали до головного об'єкту. Будували ж його робітники виключно арійського походження з п'яти німецьких фірм. Перевага надавалась спеціалістам фірми «Неймана». Автор замітки, журналіст Анатолій Ковтун, вважає, що з'явилася нова загадка: звідки взялася цифра 14 тисяч розстріляних військовополонених - будівельників ставки, чия могила знаходиться неподалік?

Одне слово, якщо в обох сенсаціях є хоч трохи істини, то розгадка таємниці цього об'єкту другої світової війни має набрати нових обертів. Боюсь, що улюблені для багатьох моїх земляків книги про «Вервольф» доведеться поставити на запилені полиці в один ряд із працями деяких класиків. Але що б там не було, «Голос України» неодмінно повернеться до цієї інтригуючої теми.

Анатолій БЕНЬ.

Телеграфним рядком з Донецька

У «ДОНБАССЕ» — МОРОЗ

Нові моделі побутових холодильників запущено в серійне виробництво в об'єднанні «Електропобутмаш». Але тим, кому пощастить придбати дефіцит,— агрегати «Донбасс-316-2» і «Донбасс-214-1», певне, лишається одне: зберігати в них один мороз.

ГІМНАЗИСТКИ, ПРОЛЕТАРСЬКІ ДІТИ

В Амвросіївці незабаром відкривається недільна жіноча гімназія. Тут дівчата вивчатимуть таємниці сімейного життя, взаємини між чоловіком і жінкою, етику виховання дітей, кулінарію, танці тощо.

ШАХТАРІ НА ГОРІ

Понад 31,5 тисячі квадратних метрів житла спорудили торік шахтарі об'єднання «Донецьквугілля». Скрізь сьогодні показники падають, а цей — вищий за попередній рік.

ЗІ СТРАХОМ — ПІД ДАХОМ

На центральній збагачувальній фабриці «Кіндратівська» провалився дах. Обійшлося без жертв.

ЗЕМЛЮ — «АФГАНЦЯМ»

Близько 15 гектарів землі для індивідуальної забудови виділила воїнам-інтернаціоналістам влада Донецька. Чекали «афганці» цього різдвяного подарунка майже рік.

НОВОРІЧНЕ СВЯТОТАТСТВО

Збитки у 200 тисяч карбованців поніс місцевий зеленбуд під час святкування Нового року в Донецьку. Щезло близько 400 ялинок і сосонок. Дерева рубали не лише в парках і скверах, але й на цвинтарях.

Юрій ДОЦЕНКО.

Прецедент

НЕВИЛІКОВНА ХВОРОБА

Відбувся розкол серед демократів Ніжина. Співголови організації Руху С. Малюга, Л. Посохін, голова осередку УРП М. Науменко та ряд інших представників нових партій виступили із засудженням дій деяких своїх посадових колег. Панство келійно, не порадившись з громадою, відправило до Франції, Угорщини на благодійні кошти діаспори своїх приятелів, родичів, які не дуже виявили себе у громадському житті міста або ж і зовсім не мали до нього ніякого відношення, як, скажімо, дружина голови осередку Демократичної партії. Тепер у Ніжині з'явилися дві організації Руху, причому кожна вважає виключеними із своїх рядів тих, хто дискредитує ім'я демократів. Правда, у поняття «дискредитація» обидві сторони вкладають свій зміст.

Сергій ПАВЛЕНКО.

Чернігівська область.

НЕ ВИТРИМАВ ЛИХОЇ ДОЛІ

Чорний ринок

На двадцять карбованців упав курс долара США у Києві за минулий тиждень. На чорному ринку його продають за 140 карбованців. Ціна інших валют тим часом наблизилася до комерційного курсу Національного банку України. Німецьку марку, наприклад, віддають за 75—80 «дерев'яних».

Ділки тіньової економіки пов'язують це падіння з процесом приватизації майна, який наближається. Крім того, велику кількість «зелених» почали привозити до Києва комівояжери з Москви, де курс нижчий. Ще одна причина — це можливість відкриття найближчим часом у нашій столиці безлічі іноземних посольств і торговельних представництв, що приведе до Києва тисячі іноземців. А разом з ними надійдуть сотні тисяч зелених, синіх, фіолетових конвертованих купюр.

Андрій БОЄЧКО.

Київ.

Кримінальна хроніка

ВИЙШОВ ВОЇН ПОСТРІЛЯТИ

Надзвичайна подія трапилась у військовій частині, дислокованій у Ромнах. Вийшовши в наряд, солдат-узбек застрелив туркмена і азербайджанця, які з ним служили. Вбивцю затримано. За попередніми показаннями, він у такий спосіб розрахувався з кривдниками за неприязнь до себе і образи.

Віталій МАКСЮТЕНКО.

Сумська область.

ТРІБНИЙ «ВАРЯГ»?

о долю двох авіаносців, споруджуваних у Миколаєві

оворять

бридло,— всміх- еодорович,— бо журналіст, з рою дану проб- ші беруть ін- рте, не знаю... з крейсера- г» готовий на об довести його бно 1 мільярд Ульяновськ» сто- — роботи над нням знаходять- ковій стадії. Ни- йні. Замовника

— Міністерства оборони СРСР з розпадом самого Союзу не стало. Україні ці стратегічні монстри не потрібні. Росія, окрім обурення, нічого конкретного не висловлює і не пропонує. В підсумку миколаївські корабели опинилися в ролі рицаря на роздоріжжі. Ні коштів, ні матеріалів, ні навіть чіткої вказівки, як діяти далі.

— Можливо, варто продати «Варяг» за кордон, щоб покрити витрати? — запитав я.

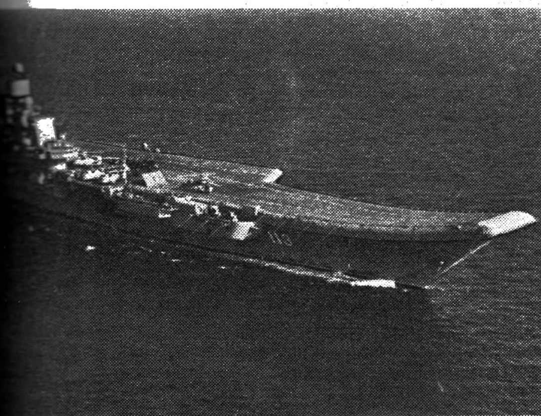
— Кому він там потрібний? — відмахнувся Юрій Теодорович.— «Варяг» — суто радянський корабель. До нього треба ще закупити кілька десятків наших винищувачів, навчити пілотів літати на них. Та й увесь екіпаж авіаносця мусить пройти перепідготовку. Хто на це погодиться?

Щоб вийти із скрутного становища з мінімальними збитками спеціалісти об'єднання вважають за доцільне законсервувати поки що «Варяг», а «Ульяновськ» порізати на металобрухт. Правда, дехто виступає за те, щоб і замовлення № 6 перетворити на купу металу. Наведу цифру — ліквідація «Ульяновська», який ще в «зародку», обійдеться в 50 мільйонів карбованців. У скільки «влетить» різання більш ніж наполовину готового «Варяга», навіть підраховувати страшно...

Миколаївські корабели лишилися військових замовлень, що гарантували стабільну роботу і непогані заробітки. Але безробіття їм не загрожує. Тим більше, що вони одержали можливість вийти на світовий ринок. Уже підписано контракт, за яким виробниче об'єднання спорудить для Норвегії три танкери-продуктовози. Кожний із них братиме на борт 40—45 тисяч тонн вантажів і відповідатиме всім міжнародним вимогам. Перший танкер «Амфора» зійде зі стапеля наступного року. Тож шампанське, як говориться, не прокисне!

Олександр ВИНОКУРОВ.
Миколаїв.

Фото Олександра КРЕМКА.

ГЛЕРА ЦІЛА?

нсації

після визволен- айшовся внук ли російських ставки, якийсь Вася, який де- в про будівни- фу», страту бу- окрема військо- і навіть мав ацій цього над- семиповерхового у.

енсаційне пові- блікувала і мо- розповідає, що ління СНБУ от- енти, які з ніг лять, здається, щодо ставки інницею.

особистої охо- генерал Раттен- аме тексти про- опиту стали до- вінницьких че- чив, що радянських військовополонених навіть не допускали до головного об'єкту. Будували ж його робітники виключно арійського походження з п'яти німецьких фірм. Перевага надавалась спеціалістам фірми «Неймана». Автор замітки, журналіст Анатолій Ковтун, вважає, що з'явилася нова загадка: звідки взялася цифра 14 тисяч розстріляних військовополонених - будівельників ставки, чия могила знаходиться неподалік?

Одне слово, якщо в обох сенсаціях є хоч трохи істини, то розгадка таємниці цього об'єкту другої світової війни має набрати нових обертів. Боюсь, що улюблені для багатьох моїх земляків книги про «Вервольф» доведеться поставити на запилені полиці в один ряд із працями деяких класиків. Але що б там не було, «Голос України» неодмінно повернеться до цієї інтригуючої теми.

Анатолій БЕНЬ.

НЕ ВИТРИМАВ ЛИХОЇ ДОЛІ

ть карбованців лара США у нулий тиждень. ринку його про- 0 карбованців. алют тим часом до комерційного льного банку цьку марку, на- ають за 75—80

вої економіки е падіння з про- тизації майна, ється. Крім то- лькість «зеле- привозити до

Чорний ринок

Києва комівояжери з Москви, де курс нижчий. Ще одна причина — це можливість відкриття найближчим часом у нашій столиці безлічі іноземних посольств і торговельних представництв, що приведе до Києва тисячі іноземців. А разом з ними надійдуть сотні тисяч зелених, синіх, фіолетових конвертованих купюр.

Андрій БОЄЧКО.
Київ.

Кримінальна хроніка

ШОВ ВОЇН ПОСТРІЛЯТИ

подія трапилась частині, дислоко- х. Вийшовши в -узбек застрелив ербайджанця, які и. Вбивцю затри- редніми показаннями, він у такий спосіб розрахувався з кривдниками за неприязнь до себе і образи.

Віталій МАКСЮТЕНКО.
Сумська область.

Репортаж

ПЕРШИЙ «БОЇНГ»

Позавчора у Борисполі приземлився «Боїнг» з ліками й медустаткуванням — гуманітарна допомога канадського Червоного Хреста для дитячих лікарень Києва та Вінниччини (десять адрес). Літак зустрічали міністр закордонних справ Канади пані Барбара Макдугал, тимчасовий повірений у справах Канади в Києві пан Н. Гайовський, представники Червоного Хреста обох країн. Ще в листопаді канадці побували на Україні, вивчили потреби конкр...х лікув...чих установ, ...обіцяли ...омогти. Однак повідомлення про виліт надійшло таки несподівано, та ще й у самім кінці тижня. Але підготуватися встигли: грузовики з київськими та вінницькими номерами стояли на льотному полі ще до прибуття «Боїнга». Митниця і ДАІ теж спрацювали справно. Щоправда, перед тим, як гості приземлилися, стало відомо: частину вантажу з технічних причин їм довелося залишити на Ньюфаундленді. Вінничани стривожилися, що їх, як пров...ьців, можу...обійти при ...поділі ліки. Втім, цього не сталося. Кияни поділилися з колегами своєю часткою, адже їм до Борисполя ближче, а на початку лютого сюди прибудуть з Канади ще чотири літаки. Зі свого боку, канадці, котрі супрово...вали ван... при- скіпл...як добр...лгоспні комірники, слідкували, щоб передача ліків документувалася. На цьому ж «Боїнгу» прибула група тележурналістів, чиї камери фіксували шлях благодійного вантажу від аеропорту й до київської дитячої лікарні № 1, де гостям показали маленьких пацієнтів урологічного відділення. То був, можливо, найзворушливіший момент цього напруженого дня.

Віталій ЖЕЖЕРА.

Зв...іть увагу...

ПРИВАТИЗАЦІЙНИЙ ЛІКНЕП

Проблемам приватизації майна державних підприємств в Україні присвячена серія учбово-практичних семінарів, що проходять цими днями в Алушті. Головною метою заходу, організаторами якого є Фонд державного майна України та науково-економічні фірми «Норма-88», «Котема», «Вік», є забезпечення керівників і фахівців підприємств комплексом рішень, які зведуть до мінімуму втрати коштів, часу і нервово-психічної енергії персоналу під час розв'язання болючих, але вкрай необхідних проблем.

Як потрібно скласти план приватизації, як правильно оформити заявку, оцінити майно, налагодити контрактну систему на приватизованому підприємстві — саме такі і подібні питання на семінарі витіснили вже звичні концептуальні дискусії.

Оргкомітет має намір проводити семінари в Києві та інших містах республіки. За довідками звертатися по телефонах у місті Києві: 211-31-69, 211-37-70, 244-61-38.

Валерій ПІДКЛАДНЄВ.
Алушта.

Телеграфним рядком з Донецька

У «ДОНБАССЕ» — МОРОЗ

Нові моделі побутових холодильників запущено в серійне виробництво в об'єднанні «Електропобутмаш». Але тим, кому пощастить придбати дефіцит,— агрегати «Донбасс-316-2» і «Донбасс-214-1», певне, лишається одне: зберігати в них один мороз.

ГІМНАЗИСТКИ, ПРОЛЕТАРСЬКІ ДІТИ

В Амвросіївці незабаром відкривається недільна жіноча гімназія. Тут дівчата вивчатимуть таємниці сімейного життя, взаємини між чоловіком і жінкою, етику виховання дітей, кулінарію, танці тощо.

ШАХТАРІ НА ГОРІ

Понад 31,5 тисячі квадратних метрів житла спорудили торік шахтарі об'єднання «Донецьквугілля». Скрізь сьогодні показники падають, а цей — вищий за попередній рік.

ЗІ СТРАХОМ — ПІД ДАХОМ

На центральній збагачувальній фабриці «Кіндратівська» провалився дах. Обійшлося без жертв.

ЗЕМЛЮ — «АФГАНЦЯМ»

Близько 15 гектарів землі для індивідуальної забудови виділила воїнам-інтернаціоналістам влада Донецька. Чекали «афганці» цього різдвяного подарунка майже рік.

НОВОРІЧНЕ СВЯТОТАТСТВО

Збитки у 200 тисяч карбованців поніс місцевий зеленбуд під час святкування Нового року в Донецьку. Щезло близько 400 ялинок і сосонок. Дерева рубали не лише в парках і скверах, але й на цвинтарях.

Юрій ДОЦЕНКО.

Світ не без добрих людей

АННЕТ

Авіакомпанія Люфтганза послала її в двомісячне відрядження до Києва, де відкрилося нове представництво. Перед від'їздом вона оббігала і обдзвонила усіх своїх знайомих і знайомих своїх знайомих:

— Вам не жаль однієї марки? Лише однієї — і цього вистачить, щоб нагодувати голодного, купити ліки для хворого...

А оскільки на одну марку в Німеччині й справді майже нічого не купиш, то їй давали цю «лише одну марку». На їжу для тих жебраків, що стоять у київських підземних переходах. Їх досить часто можна побачити в німецьких теленовинах з Києва. Так зібрала кільканалцять валіз усілякого добра. В аеропорту Бориспіль на запитання митника, хто за це платитиме, мовчки витягла власний гаманець...

Анна Стрелек, Аннет, як її називають колеги, належить до тих жінок, які одяг собі купують не в тих універмагах, де з гаманців радянських туристів витрясають пфеніги. Мабуть, вона прочитала все те у моєму погляді, бо якось ніяково сказала:

— По одній марці я збирала не тому, що не могла придбати все... на власні кошти. Я хотіла, щоб якомога більше людей були причетні до цих подарунків знедоленим.

— І що було далі, Аннет?

— Я не стала везти ті валізи до якогось комітету чи центру, а сама рушила на вокзали, під церкви, на ринки, щоб пороздавати все, що я привезла, з рук у руки.

Отож Аннет пішла спочатку на Київський залізничний вокзал, де зчинила переполох серед місцевих бомжів.

Одна мама з чотирма малюками ніяк не могла збагнути, що робити з барвистим пакетом, наповненим незнайомими предметами, який їй подарувала ця дивовижна незнайомка.

А ще Аннет зустрілася з таким, про що до цього часу й не підозрювала. В одному з будинків для старих побачила, як по хворій бабусі, що була давно прикута до ліжка, повзали воші, а інша старенька зізналася, що вже третій день живе на одній воді.

На Різдво вона найняла мікроавтобус і поїхала до Володимирського собору. З усіх старців вибрала найзлиденніших і немічних. І зрозуміла, що їм не під силу донести її подарунки додому. Рішення прийшло відразу: розвезти. Але поки вона пояснювала своє бажання переляканим людям, навколо зібрався натовп. Роздивившись, Аннет зрозуміла намір молодиків, котрі оточи...

— Ні, — ... вона їм, — ... тут розтерза... й одяг забе... сі.

Та буває ... мало людей ... підходила, ... лись, відмо... дарів. Який... лого віку, к... ка разів зус... лі, перепита... їхала, від... від якої в ... це:

— Ні, ме... ба.

Але вона ... хочеться і ... місто безру... одягнути ще... нет сказала...

— Гаразд... валізу для ... повернуся. ... потрібна, ви... тник.

І, не ози... мувала до в...

...Я слуха... юся запита... — чужий ... ароматні, я... лась, запах... нат, горе л... но, можна б... зустріти. І ... зало б...

А вона, ... на моє нім... лос розмірк...

— Не зн... те ви мене, ... редати те ... охопило, к... схилившu н... стоволосу г... плакала ста... являється, ... зробити, аб... дина не ві... мотньою...

Валентина ...

Сергія ...

Наш прес-клуб

ОЧИМА ЗАРУБІЖНИХ КОЛЕГ

Реалізація безцінної для Заходу можливості знищити величезний радянський ядерний арсенал опинилася під загрозою через те, що союзники по НАТО не можуть вирішити, кому оплачувати рахунки. Російське керівництво не має коштів для ліквідації ядерної спадщини, а північноатлантичний альянс хоча й готовий допомогти, проте жахається від того, що витрати на це становитимуть щонайменше 17 мільярдів доларів. Американський конгрес готовий виділити лише 400 мільйонів. Великобританія і Франція теж хочуть надати допомогу, але не хочуть давати на це гроші.

«Юропіан» (Великобританія).

* * *

По всій Східній Європі та Радянському Союзу можна зустріти американців та канадців, які повертаються до місць, де народилися вони або їхні предки, щоб знайти свої вікові корені та допомогти здійснити перехід від комунізму до демократії. Офіційний представник уряду Литви, міністр закордонних справ Вірменії, один з головних економічних радників у Казахстані — усі вони американці, які вирішили взяти участь у непростому експерименті. Тим країнам, які в нього втягнені, американці несуть знання в галузі демократії та бізнесу, зв'язки із Заходом, а іноді й важливе підтвердження того, що підтримку з-за кордону буде надано.

«Вашингтон пост» (США).

ВРАНЦІ — СТАБІЛЬ... ВВЕЧЕРІ — ГРО...

У Вашингтоні завершила роботу міжнародна конференція з питань координації допомоги членам СНД. Сам по собі цей захід, у якому взяли участь представники 47 країн та семи міжнародних організацій, був безпрецедентним, бо учасники вперше обговорювали широкий спектр питань допомоги колишньому СРСР.

Загалом результати зустрічі всі оцінили позитивно. Розроблено конкретні плани гуманітарних постачань продовольства та ліків. Планується створити двосторонні Ради з кооперації в галузях енергетики, транспорту, приватизації сільського господарства, розподілу продовольства, фінансів, конверсії. Президент США Дж. Буш пообіцяв додатково виділити для реалізації відповідних цілей 645 мільйонів доларів. Учасникам конференції, переважно з країн ЄЕС, вдалося ширше залучити до справи допомоги багаті держави Близького та Далекого Сходу (така мета ставилася давно).

Втім, незважаючи на оптимістичні нотки в оцінці результатів конференції, нарада ще гостріше виявила суперечності між її учасниками. Виходячи з того, що 75 відсотків допомоги припадає на ЄЕС, а практично на Німеччину, постало питання: як перекласти частину цього вантажу на Сполучені Штати та Японію. Додаткові американські 600 мільйонів, як то ка-

Коментар...

жуть, пого... До того ж ... США вваж... країна і та... багато. І т... майбутніх в... но, познача... нях президе...

Японія т... розкрити га... ли лежать ... нією її кор... японцям за... конференції... але...

Особливу... вили також... на, Угорщи... вимагають ... компенсації... СНД ліків ...

А взагал... міють, що ... форми на ... ського Сою... ся, потрібна... багатомільй... Проте про ... чути: від С... дусім політ... ті та чітких... них еконо... Можливо, ... ня цих вимо... єрідний «п... для Співдр...

Нині ж ... обговоривш... тарної доп... тупної зим... стрітися ч... місяці в Л... рати польо...

Оле...

ШИЙ
ЙНГ»

у Бориспoлі
Боїнг» з ліками
анням — гума-
ога канадсько-
Хреста для ди-
ь Києва та Він-
ть адрес). Літак
ністр закордон-
нади пані Бар-
гал, тимчасо-
й у справах
зі пан Н. Гайо-
тавники Черво-
бох країн. Ще
надці побували
вчили потреби
ікув... чих ус-
али ...омогти.
млення про ви-
таки несподіва-
у самім кінці
підготуватися
вики з київсь-
ькими номера-
льотному полі
тя «Боїнга».
І теж спрацю-
Щоправда, пе-
ості приземли-
домо: частину
нічних причин
залишити на
і. Вінничани
що їх, як
ожу... обійти
лік... Втім,
ся. Кияни по-
легами своєю
їм до Бориса-
а на початку
рибудуть з Ка-
ри літаки. Зі
адці, котрі су-
ван при-
обр... лгоспні
дкували, щоб
документува-
у ж «Боїнгу»
тележурналіс-
и фіксували
ного вантажу
й до київської
№ 1, де гос-
маленьких па-
чного відділен-
жливо, найзво-
момент цього
ня.
ЖЕЖЕРА.

агу-

АЦІЙНИЙ
НЕП

приватизації
х підприємств
свячена серія
них семінарів,
цими днями в
вною метою
аторами якого
вного майна
ково-економіч-
рма-88», «Ко-
є забезпечен-
фахівців під-
ексом рішень,
до мінімуму
часу і нерво-
ергії персона-
'язання болю-
і необхідних

складати план
к правильно
вку, оцінити
ити контракт-
приватизова-
стві — саме
итання на се-
и вже звичні
дискусії.
ає намір про-
н в Києві та
еспубліки. За
татися по те-
істі Києві:
-37-70, 244-

КЛАДНЄВ.

Світ не без добрих людей

АННЕТ

Авіакомпанія Люфтганза послала її в двомісячне відрядження до Києва, де відкрилося нове представництво. Перед від'їздом вона оббігала і обдзвонила усіх своїх знайомих і знайомих своїх знайомих:

— Вам не жаль однієї марки? Лише однієї — і цього вистачить, щоб нагодувати голодного, купити ліки для хворого...

А оскільки на одну марку в Німеччині й справді майже нічого не купиш, то їй давали цю «лише одну марку». На їжу для тих жебраків, що стоять у київських підземних переходах. Їх досить часто можна побачити в німецьких теленовинах з Києва. Так зібрала кільканадцять валіз усілякого добра. В аеропорту Бориспіль на запитання митника, хто за це платитиме, мовчки витягла власний гаманець...

Анна Стрелек, Аннет, як її називають колеги, належить до тих жінок, які одяг собі купують не в тих універмагах, де з гаманців радянських туристів витрясають пфеніги. Мабуть, вона прочитала все те у моєму погляді, бо якось ніяково сказала:

— По одній марці я збирала не тому, що не могла придбати все... на власні кошти. Я хотіла, щоб якомога більше людей були причетні до цих подарунків знедоленим.

— І що було далі, Аннет?

— Я не стала везти ті валізи до якогось комітету чи центру, а сама рушила на вокзали, під церкви, на ринки, щоб пороздавати все, що я привезла, з рук у руки.

Отож Аннет пішла спочатку на Київський залізничний вокзал, де зчинила переполох серед місцевих бомжів.

Одна мама з чотирма малюками ніяк не могла збагнути, що робити з барвистим пакетом, наповненим незнайомими предметами, який їй подарувала ця дивовижна незнайомка.

А ще Аннет зустрілася з таким, про що до цього часу й не підозрювала. В одному з будинків для старих побачила, як по хворій бабусі, що була давно прикута до ліжка, повзали воші, а інша старенька зізналася, що вже третій день живе на одній воді.

На Різдво вона найняла мікроавтобус і поїхала до Володимирського собору. З усіх старців вибрала найзлиденніших і немічних. І зрозуміла, що їм не під силу донести ті подарунки додому. Рішення прийшло відразу: розвезти. Але поки вона пояснювала своє бажання переляканим людям, навколо зібрався натовп. Роздивившись, Аннет зрозуміла намір молодиків, котрі оточили автобус.

— Ні, — рішуче сказала вона їм, — ви можете мене тут розтерзати, але продукти й одяг заберуть ось ці бабусі.

Та буває й по-іншому. Чимало людей, до яких вона підходила, перелякано сахались, відмовляючись від її дарів. Якийсь чоловік похилого віку, котрого вона кілька разів зустрічала на вокзалі, перепитавши, звідки приїхала, відповів з гідністю, від якої в неї защеміло серце:

— Ні, мені нічого не треба.

Але вона бачила, як йому хочеться і попоїсти, і замість безрукавки - тілогрійки одягнути щось тепліше. І Аннет сказала:

— Гаразд. Я залишаю цю валізу для вас і більше не повернуся. Якщо вона вам не потрібна, викиньте її на смітник.

І, не озираючись, попрямувала до виходу.

...Я слухаю її і не зважуюся запитати, навіщо це їй — чужий біль і далеко не ароматні, як вона висловилась, запахи приютських кімнат, горе людей, яких, певно, можна було б ніколи й не зустріти. І сумління не терзало б...

А вона, ніби відповідаючи на моє німе запитання, вголос розмірковує:

— Не знаю, чи зрозумієте ви мене, бо я не можу передати те почуття, яке мене охопило, коли під дощем, схиливши на моє плече простоволосу голову, беззвучно плакала старенька. І як, виявляється, небагато треба зробити, аби забута всіма людина не відчувала себе самотньою...

Валентина ПИСАНСЬКА.
Фото Сергія КОВАЛЬЧУКА.

Наш прес-клуб

ОЧИМА ЗАРУБІЖНИХ КОЛЕГ

Реалізація безцінної для Заходу можливості знищити величезний радянський ядерний арсенал опинилася під загрозою через те, що союзники по НАТО не можуть вирішити, кому оплачувати рахунки. Російське керівництво не має коштів для ліквідації ядерної спадщини, а північноатлантичний альянс хоча й готовий допомогти, проте жахається від того, що витрати на це становитимуть щонайменше 17 мільярдів доларів. Американський конгрес готовий виділити лише 400 мільйонів. Великобританія і Франція теж хочуть надати допомогу, але не хочуть давати на це гроші.

«Юропіан» (Великобританія).

* * *

По всій Східній Європі та Радянському Союзу можна зустріти американців та канадців, які повертаються до місць, де народилися вони або їхні предки, щоб знайти свої вікові корені та допомогти здійснити перехід від комунізму до демократії. Офіційний представник уряду Литви, міністр закордонних справ Вірменії, один з головних економічних радників у Казахстані — усі вони американці, які вирішили взяти участь у непростому експерименті. Тим країнам, які в нього втягнені, американці несуть знання в галузі демократії та бізнесу, зв'язки із Заходом, а іноді й важливе підтвердження того, що підтримку з-за кордону буде надано.

«Вашингтон пост» (США).

ВРАНЦІ — СТАБІЛЬНІСТЬ, ВВЕЧЕРІ — ГРОШІ

Коментар у номер

У Вашингтоні завершила роботу міжнародна конференція з питань координації допомоги членам СНД. Сам по собі цей захід, у якому взяли участь представники 47 країн та семи міжнародних організацій, був безпрецедентним, бо учасники вперше обговорювали широкий спектр питань допомоги колишньому СРСР.

Загалом результати зустрічі всі оцінили позитивно. Розроблено конкретні плани гуманітарних постачань продовольства та ліків. Планується створити двосторонні Ради з кооперації в галузях енергетики, транспорту, приватизації сільського господарства, розподілу продовольства, фінансів, конверсії. Президент США Дж. Буш пообіцяв додатково виділити для реалізації відповідних цілей 645 мільйонів доларів. Учасникам конференції, переважно з країн ЄЕС, вдалося ширше залучити до справи допомоги багаті держави Близького та Далекого Сходу (така мета ставилася давно).

Втім, незважаючи на оптимістичні нотки в оцінці результатів конференції, нарада ще гостріше виявила суперечності між її учасниками. Виходячи з того, що 75 відсотків допомоги припадає на ЄFC, а практично на Німеччину, постало питання: як перекласти частину цього вантажу на Сполучені Штати та Японію. Додаткові американські 600 мільйонів, як то кажуть, погоди не роблять. До того ж платники податків США вважають, що їхня країна і так «подає» надто багато. І така точка зору майбутніх виборців, безперечно, позначається і на рішеннях президента.

Японія теж не поспішає розкрити гаманець, бо Курили лежать все ще поза лінією її кордону. До речі, японцям за таку позицію на конференції добре дісталося, але...

Особливу позицію висловили також Чехо-Словаччина, Угорщина та Польща, які вимагають західної валютної компенсації за постачання в СНД ліків та продовольства.

А взагалі всі добре розуміють, що для реалізації реформи на просторах Радянського Союзу, що розвалився, потрібна не допомога, а багатомільярдні інвестиції. Проте про них поки що не чути: від СНД чекають передусім політичної стабільності та чітких й солідних власних економічних програм. Можливо, за умови виконання цих вимог і з'явиться своєрідний «план Маршалла» для Співдружності.

Нині ж учасники наради, обговоривши питання гуманітарної допомоги вже і наступної зими, домовилися зустрітися через три-чотири місяці в Лісабоні і «розібрати польоти».

Олексій ЄВСІКОВ.

Офіційна думка

У СУВОРІЙ ВІДПОВІДНОСТІ З ЗАКОНОМ

«Грубе порушення прав людини на Кубі»; «До смертних вироків засуджено людей, які нічого не скоїли» — такими заголовками зарясніли на початку січня сторінки західних, особливо американських, газет. Яка офіційна точка зору кубинських властей на січневі події? — з таким запитанням наш кореспондент Ігор Грушко звернувся до Генерального консула Республіки Куба в Києві Діохенеса Ернандеса Асторги.

— Антикубинська кампанія стала наслідком подій, які відбулися 29 грудня минулого року. Читачі «Голосу України», напевно, знають з повідомлень інформаційних агентств, що саме того дня на території Куби заарештовано терористичну групу. Її члени — три кубинські емігранти намагалися нелегально проникнути на острів через Мексиканську протоку. Непрохані гості були озброєні до зубів: мали автомати, іншу вогнепальну зброю, велику кількість вибухівки. Тут слід зазначити, що це не перші терористи зі Сполучених Штатів, затримані кубинськими прикордонниками. Але якщо раніше їхньою головною метою були акти саботажу на промислових підприємствах, то ця група збиралася вдатися до терористичних акцій супроти мирного населення. Як визнали пізніше її члени, вони планували висаджувати в повітря кінотеатри, кафе, ресторани... Сподівалися, що велика кількість убитих та поранених зможе дестабілізувати ситуацію в країні.

На слідстві та суді, який згодом відбувся, вину цих осіб було доведено повністю. У точній відповідності з нашим законодавством, враховуючи реальні факти й можливі жахливі наслідки дій диверсантів, вони були засуджені до смертної кари.

Тоді США, які оголосили себе головним борцем проти тероризму в світі, зробили спробу вийти сухими з води. Президент Буш відразу заявив, що ЦРУ не причетне до рейду диверсантів. Але ж вирушили вони до берегів Куби з Флориди, де діє чи не найпотужніша система прикордонної охорони Сполучених Штатів. Перетнути її непоміченим практично неможливо. Водночас розпочалася антикубинська кампанія. Мовляв, вироки диверсантам надто суворі. Що можна сказати з цього приводу? Поза всякий сумнів, будь-яка країна, яка б опинилася під загрозою таких терористичних дій, засудила б зловмисників до найвищої міри.

— Втім, як стало відомо, двом терористам кару на смерть замінено на тривале тюремне ув'язнення...

— Згідно з нашим Кримінальним кодексом, вирок суду ще не є остаточний. Засуджені мають право апелювати до Державної Ради Куби. І тільки вона може затвердити чи змінити судове рішення. От і в цьому конкретному випадку, коли йшлося про життя людей, члени Державної Ради ретельно вивчили всі факти, міру винності кожного з терористів, вирішивши зберегти життя двом з них. Щодо керівника диверсантів, 38-річного Едуардо Діаса Бетанкура, то вирок суду затверджено. При цьому враховувалося, що ця особа вже чотири рази за різні злочини відбувала ув'язнення на Кубі, дев'ять місяців тому нелегально виїхала до США й повернулася на чолі диверсійної групи з метою здійснення актів терору. Ще раз наголошую, рішення це прийнято у суворій відповідності з кубинськими законами після уважного вивчення судової справи.

— Тим часом багато західних аналітиків вважають, що за умов тяжкого економічного становища на Кубі таке рішення Держради стало жестом доброї волі щодо Сполучених Штатів. Мета його — поліпшити відносини з вашим північним сусідом.

— Дійсно, американська адміністрація через представництво своїх інтересів у Гавані передала керівництву Куби прохання зберегти життя терористам. Однак рішення нашої Державної Ради не слід пов'язувати з цим. На мою думку, існувало б таке прохання чи ні, найвищий державний орган Куби все одно вирішив би так само. Адже коли мова йде про збереження життя конкретної особи, насамперед треба керуватися законом, а не політичними інтересами чи кон'юнктурою.

— Дякуємо за розмову.

Експрес-новини

Франція висловила готовність підписати договір 1968 року щодо нерозповсюдження ядерної зброї. Представник французького уряду заявив, що це рішення було прийнято на засіданні Кабінету міністрів.

* * *

Як повідомив представник ООН, натовп демонстрантів напав на групу експертів ООН, яка прибула до Багдада для пошуків та знищення іракських арсеналів хімічної зброї. Організація Об'єднаних Націй висловила з цього приводу протест іракському керівництву.

* * *

Представник США на сесії ООН з прав людини, яка відбувається в Женеві, заявив, що буде добиватися засудження політики Куби в цьому питанні. Він підкреслив, що Куба — одна з небагатьох країн світу з диктаторським режимом. За його словами, відсутність бажання додержувати прав людини загрожує свободі, як і акти грубої агресії. Крім Куби до цих країн, на думку США, належать також Китай, Іран, Ірак та Афганістан.

* * *

Розвідка США повідомляє, що Іран планує анексію мусульманських республік колишнього СРСР, нарощуючи для цього свій воєнний потенціал. Бюджет Тегерана на закупівлю військового знаряддя та зброї становить у цьому році 34 мільярди доларів. Згідно з даними розвідки США, в Тегерані було прийнято рішення в першу чергу анексувати Азербайджан.

* * *

Прес-аташе польського посольства в Москві Магдзіак-Мишевська повідомила, що Росія погодилася збільшити постачання газу в Польщу. За її словами, Росія гарантувала першу поставку — вісім мільярдів кубометрів, тобто на 25 відсотків більше від запланованого раніше.

* * *

Держсекретар США Бейкер заявив, що колишні республіки СРСР успішно здійснюють демонтаж тактичної ядерної зброї.

У КОГО ГРОШІ — У ТОГО І ВЛАДА!

Чому «просто Аліки» тримаються на плаву?

Згідно з опитуванням московською соціологічною службою «Мнение» народні депутати Росії головними перешкодами на шляху економічних реформ у своїй республіці вважали: центральний апарат Союзу (61,1 відсотка), КПРС (35), мафію (30,3), інертність населення (25,3), ВПК (20,7). Тепер перші дві перешкоди усунено. Отже, на перше місце виходить мафія!

ВОДНОЧАС кримінальна статистика свідчить, що кожна сьома знешкоджена злочинна група мала «прикриття» в органах влади та управління. У злочинців був вихід і на обласне, і на республіканське, і на союзне керівництво. Проте хочеться застерегти, що така статистика стосується тільки знешкоджених груп. Тобто тих, де «прикриття» не спрацювало. У багатьох же випадках воно все-таки виконувало свою функцію...

Працівники 6-го Головного управління МВС СРСР, яке було створено близько двох років тому саме для боротьби з організованою злочинністю (мафією), зібрали матеріали про махінації з валютою колишнього народного депутата СРСР Стародубцева (одного з лідерів путчу), голови державної агрохімічної асоціації Ольшанського, першого заступника голови Зовнішекономбанку СРСР Алібегова, колишнього заступника голови цього ж банку Малініна. Були в оперативників матеріали й про те, що Язов та інші воєначальники витратили кількасот мільйонів казенних грошей на ремонт власних квартир. Про все це знав Пуго, деякі високопоставлені керівники Кабінету міністрів...

Ну і що? А нічого. Безвідмовно спрацювало відоме: «У кого гроші — у того і влада!».

У ДНІПРОДЗЕРЖИНСЬКУ, мабуть, кожен знає магазин № 40 «Черемушки». У всякому разі ветерани війни і праці та інші пільгові категорії людей повинні його знати, оскільки ця торговельна точка мала статус магазину по обслуговуванню саме такого контингенту наших співвітчизників. Сюди безперервним потоком надходили найнеобхідніші товари, що давно стали дефіцитом.

Якщо зайти до магазину з парадного входу, то нічого, крім порожніх прилавків, там не побачиш. Але коли переглянути оперативні відеоматеріали, які працівники Дніпропетровського відділення міжрегіонального управління по боротьбі з організованою злочинністю МВС України (колишнього 6-го управління) знімали з чорного ходу протягом тривалого часу, то можна сказати, що життя там вирувало, немов біля сучасного західного супермаркету, заваленого продуктами.

Потік машин, як у Києві на Хрещатику. Якщо навіть і допустити, що товар відпускали за державними цінами (правда, смішно?), то це — чистої води порушення правил торгівлі. Для чого ж тоді було завмагу Зельцеру Абраму Михайловичу (він просто Алік для ділових людей батьківщини застою) приховувати від комісії величезну кількість використаних цукрових талонів?

А одну «операцію» Абрама Михайловича оперативникам вдалося зняти на плівку повністю. Це тоді, коли в магазин Зельцера привезли для ветеранів м'ясо по карбованцю 80 копійок, а він його «загнав» по п'ять, але вже через коопторгівський магазин свого дружка. Тільки на одній цій операції «просто Алік» мав близько шести тисяч карбованців навару.

Окрім торгових А. Зельцер мав й інші «досягнення»: незаконно зберігав зброю — пістолет і гранату (треба ж було чимось боронити від нападників горілку на суму дев'ять тисяч карбованців та інші цінні речі, які зберігав у гаражах), участь у ДТП, під час якої загинув його товариш, якого Абрам Михайлович залишив помирати на місці події тощо.

За оцінками спеціалістів, у багатьох містах мафіозі стали фактично стежити за правопорядком на своїй території, навіть контролювати міліцію. Цікавий факт. Свого часу А. Зельцер проходив у справі В. Романюхи, яка збувала крадену птицю через магазин Абрама Михайловича. Тоді компромат на Зельцера слідчий Дніпродзержинського УВС Невська вилучила із справи. Тепер вона в органах уже не працює. В. Романюха відбуває покарання. А Зельцер відбувся легким переляком.

Тож не залежне від керівництва обласної ланки 6-те управління по боротьбі з організованою злочинністю стало більмом на оці для багатьох. Якщо раніше всі «потрібні» справи «тушили» на стадії оперативних пошуків, то нині це доводиться робити на стадії слідства. Це вже багато складніше.

Справу А. Зельцера було повернуто на дослідування згідно з вказівкою першого заступника прокурора Дніпропетровської області В. Шуби. Слідчі з цим не погодились і звернулися до республіканської прокуратури. Заступник прокурора республіки затвердив обвинувачення.

ТОДІ в обласній газеті «Міліцейський вісник» з'явилося інтерв'ю з прокурором області Г. Ворсиновим, де він не обійшов увагою і справу дніпродзержинського завмага. Зокрема, Григорій Трохимович сказав, що прокуратура «вирішує питання про звільнення з-під варти, від кримінальної відповідальності людини, арештованої в гучній справі дніпродзержинського завмага Зельцера...».

Справу вернули на дослідування.

До чого приведе зволікання зі справою А. Зельцера? До амністії? Скоріше, ні, адже ті, хто краде у великих розмірах, під амністію не підпадають. Головна мета «віджати» оцію 86 «прим», щоб передати справу на розгляд районного суду. Тоді Абрам Михайлович замість 10—15 років одержить три-чотири умовно.

Таким людям, як А. Зельцер, не потрібні цивілізована економіка, цивілізований ринок із здоровою конкуренцією, чесним підприємництвом, «противагами» трьох влад демократичної системи. Вони бояться багатого, бездефіцитного суспільства, де не буде на кому поживитися, продемонструвати свою владу, вседозволеність. Тож вони свідомо провокують економічну розруху, викликають невдоволення людей. Ось саме тут інтереси номенклатури, яка до тонкощів знає «бардак» нашої держави й економіки, та зельцерів збігаються.

Залишається дрібниця. Угробити кілька справ працівників 6-го управління і тим самим показати, що така структура в нашій системі зайва.

Подібна ситуація, що склалася довкола справи Зельцера, на Дніпропетровщині не перша. Аналогічне коїться у справі з магазином «Каштан» республіканського оптово-роздрібного об'єднання «Укрінвалютторг». Керівництво «Каштана» організувало торгівлю імпортними речами через дніпропетровський універмаг і базу «Укрбудматеріали». В принципі нічого в цьому поганого немає. Але імпортні речі після передачі в інші торговельні точки були уцінені і їх придбали «свої люди». Хто, скажімо, відмовився б від відеомагнітофона вартістю п'ять тисяч інвалютних карбованців за 1350 дерев'яних?

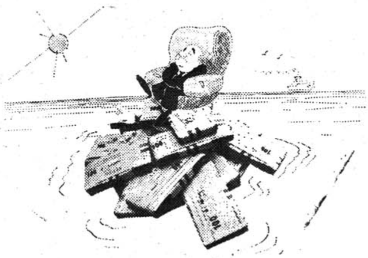
Прокуратура області побачила в цьому тільки недбалість... Справу закрили. Директор універмагу І. Шевченко «перестав бути небезпечним» — його перевели в заступники директора. А про директора бази «Укрбудматеріали» В. Баранову і говорити нічого. Коли шановна директриса під час слідства заходила до УВС чи прокуратури, то майже всі працівники цих установ, які їй траплялися в коридорах, чемно віталися і вклонялися. На Дніпропетровщині відбувається такий самий дачний бум, що й скрізь. А були б ми багаті й незалежні...

З КОМПЕТЕНТНИХ джерел відомо, що коли до влади в Італії прийшов Муссоліні, то мафії було покладено край. Одні кажуть, що це трапилося тому, що мафіозі перебазувалися в США. Інші вважають, що всі злочинці просто влились у державні структури влади. А крайнім, як завжди, був народ...

Леонід БРОВЧЕНКО,
економічний оглядач «Голосу України».
Дніпропетровськ — Київ.

Устрій будь-якої демократичної держави тримається на трьох китах — законодавчій, виконавчій і судовій владі. Але є ще й четверта — преса. Ці два матеріали з'явилися на світ після того, як до газети по допомогу звернулися працівники УВС і прокуратури Дніпропетровщини. Одні для цього приїздили в Київ до редакції, інші звернулися в корпункт у Дніпропетровську. Як перші, так і другі керувалися одним: закони писані для всіх. Цим же керувалися і наші кореспонденти.

Бізнес і мораль

ЧИ ВСЕ ГАРАЗД У ПРОКУРОРСЬКОМУ

ПРОКУРОР області Григорій Ворсинов заявляє, що той момент в його інтерв'ю, у якому йдеться про звільнення з-під варти та від кримінальної відповідальності невинної людини, просто неправильно зрозуміли. Григорій Трохимович мав на увазі не Зельцера, а вантажника Маричева, який також «проходить» у цій справі.

Виходить, Г. Ворсинов нечітко або, як хтось сказав з його оточення, необачно висловився — тільки і всього. Але, мабуть, прокурору області не варто висловлюватися настільки необережно, щоб викликати серед населення хвилю обурення. Історія Зельцера набула великого розголосу, і реагування громадськості Дніпропетровщини не могло бути інакшим.

Матеріалами слідства провину Маричева доказано, тому навіч умисне намагання «відмити» вантажника. Це ж водночас вилучається і ціла в'язка епізодів, «ламається» карна справа.

Взаємні претензії слідчих і прокуратури серйозні. Правда, у бесіді зі мною Григорій Ворсинов дещо несподівано визнав, що зовсім невинним вантажник Маричев, звичайно, не вимальовується. В інтерв'ю ж йшлося про відновлення справедливості «до практично невинної людини». Відмінність, виявляється, в тому, за якою статтею притягується вантажник до кримінальної відповідальності. Я певен, що професіонали мусили сісти за стіл «переговорів», аби, як велять закони та процесуальний кодекс, з'ясувати позиції обох сторін. Ось тільки можливе таке за умов взаємної довіри.

— А річ у тім, що діяльність нашого підрозділу не викликає захоплення на Дніпропетровщині,— кажуть у міжрегіональному відділі по боротьбі з організованою злочинністю.— Він мов кістка у горлі місцевим корумпованим службовим особам...

З ініціативи відділу, скажімо, нарешті розслідуються неподобства в об'єднанні «АвтоВАЗтехобслуговування». Слідство розплутує «фокус» з двома сотнями автомобілів, знятими з продажу за чергою і переданими в орендно-прокатний підрозділ, після чого вони дісталися певному колу або платоспроможних, або «потрібних» людей.

— Гадаєте, всім подобається, що йде слідство? — риторичне запитання ставлять слідчі. — Насамперед ми маємо відчувати підтримку прокуратури, але...

ЗНОВУ якесь незбагненне «непорозуміння» у діях слідчих УВС і місцевої прокуратури. Хіба це на користь справі? Чимало кримінальних справ, пов'язаних зі зловживаннями, пограбуванням чи наживою, конає й гине від зволікання, чимало ж настільки гучно порушується, наскільки ж потім тихо й припиняється. Приміром, на м'ясокомбінаті двічі уже затримували нерядову працівницю з краденими м'ясопродуктами, але санкції на арешт не отримали. А це була нагода ухопитися за ланцюжок, який би неодмінно повів далі. Але хтось же зацікавлений у тому, щоб не чіпати?

У шостий відділ якось звернулося двоє умовно засуджених. Із скаргою на працівника міліції лінійного відділення станції Дніпродзержинськ. Ці двоє «ненароком вскочили у халепу», а у відділенні міліції, аби її «зам'яти», зажадали хабаря — 500 карбованців. Працівники міжрегіонального відділу були ініціаторами «виловлювання на гарячому». Двійка «потерпілих» понесла гроші, оброблені відповідним розчином. Пізніше міліціонера затримали. І хоч не лише руки, а й кишеня у нього «світилися», грошей не знайшли. Осічка? Та навколо цього зчинилася веремія: слідчі, мовляв, перевищили свої повноваження. І обласна прокуратура швидко порушила карну справу проти працівників відділення і навіть власних слідчих.

В корпункт «Голосу України» звернувся Вадим Скляр, який донедавна працював у обласній прокуратурі. Пішов не за власним бажанням. Як тепер стало ясно, звільнений був безпідставно. Вадим Леонтійович твердить: або особисто Г. Ворсинов, або з його «подачі» переслідуються професіонали, котрі чесно й сумлінно, принципово виконують свої службові обов'язки.

Г. Ворсинов у квітні минулого року очолив обласну прокуратуру, до того був прокурором Дніпропетровська — і вже тоді непросто складалися його стосунки з керівництвом обласної прокуратури. Чимало колег Григорія Трохимовича порізно і не змовляючись твердять таке: Ворсинов користувався покровительством ледве не самого М. Потебенька. Колишній прокурор області Володимир Рябчинський розповідав, що навіть не зважувався карати Ворсинова за не-

Людина має право

«МІЖНАРОДНА АМНІСТІЯ» ПОВІДОМЛЯЄ

● Звинувачуються у жорстокості

Правозахисна організація висловлює стурбованість численними повідомленнями з колишнього СРСР про жорстоке ставлення військових підрозділів й азербайджанських змопівців до етнічних вірменів.

Так, МА має дані про те, що у квітні—травні минулого року затриманих вірменів в азербайджанських тюрмах били дерестями гумовими палицями, гвалтували, не давали їжі і води. Скажімо, одного заарештованого вірменського міліціонера катували так, що той несамовито кричав, і ці крики по радіо транслювали для інших вірменів-міліціонерів, щоб їх залякати. А як офіційну причину смерті міліціонера було названо самогубство через повішення.

Бюлетень МА наводить й інші факти протиправних дій працівників правоохоронних органів, зокрема, вбивства мирних жителів, короткотермінові затримання людей лише за те, що вони того чи іншого етнічного походження.

МА розуміє, що правоохоронцям доводиться діяти в умовах вилазок озброєних банд, але разом з тим вона настійливо вимагає доведення до відома всіх правоохоронців КОДЕКСУ ПОВЕДІНКИ СЛУЖБОВИХ ОСІБ У ДОТРИМАННІ ПРАВОПОРЯДКУ, який ухвалено ООН та інших міжнародних стандартів з прав людини. «Міжнародна Амністія» рекомендує тамтешній владі негайно провести об'єктивне розслідування і покарати винних.

● Зникнення

Дедалі більше занепокоєння МА в останні роки викликає зникнення людей. Організація застосовує цей термін «зникнення» у випадках арешту чи викрадення людей урядовими агентами або групами, яких підтримує уряд, але при цьому сам уряд відмовляється визнати факти захоплення чи тримання цих людей під вартою.

МА вважає викрадення кричущим порушенням основних прав людини і докладає зусиль до обнародування зникнень та провадить кампанії на захист жертв. Останнім часом вона організувала акцію з приводу зникнення юриста і правозахисника з Колумбії Аліріо де Хезуса Педраса Бесерра та Сіти Валес з Анголи.

● Хто там крокує лівою!

На Кубі критиканів-дисидентів взялися «ставити на місце» «бригади швидкого реагування», які складаються як із звичайних громадян, так і з службових осіб органів держбезпеки й активістів компартії. Один з методів їхньої роботи — так звані «акти заперечення», а конкретніше — словесні та фізичні образи тощо.

Таку акцію «бригада» провела біля будинку Роберто Луке Ескалоне, автора книги, яка вийшла друком за кордоном і в якій є критика на адресу президента Фіделя Кастро. Ескалоне було заарештовано.

В іншому інциденті державна поліція безпеки взяла під варту президента неофіційного Руху гармонії Індамиро Рестано та семеро інших членів цієї організації. Затриманих офіційно попередили, що в разі неприпинення політичної діяльності їм буде пред'явлено звинувачення у «ворожій пропаганді», «підбурюванні до бунту».

Підготував
Анатолій БЕНЬ.

«КОРОЛІВСТВІ»?

доліки в роботі. Ще розказує В. Рябчинський, як його два роки поспіль підштовхували звільнити місце Григорію Трохимовичу.

Я ПОЗНАЙОМИВСЯ з довідкою авторитетної комісії прокуратури України. Вона однозначна: за часів В. Рябчинського тут хвалитися досягненнями у боротьбі зі злочинністю не мали підстав. І Дніпропетровськ окремо не був винятком. Навпаки. Про це засвідчила і комплексна перевірка, проведена ще в серпні 1990 року. Особливо тоді виокремлювали два моменти: невтішний нагляд міської прокуратури за діяльністю слідчих органів УВС та зняття з обліку 93 нерозкритих злочинів за ознаками малозначимості. З цими неподобствами, за якими ховалися грубі порушення законності, не мирився тодішній заступник прокурора області Володимир Кутовий.

Як же обернулися події з приходом на посаду обласного прокурора Г. Ворсинова? З Києва негайно прибули дві бригади для перевірки стану справ, і колегія прокуратури України доходить висновку, що В. Кутовий «заслуговує суворого дисциплінарного стягнення». Але врахували, що Володимир Миколайович подав рапорт на звільнення.

— А що мені залишалося робити? — каже В. Кутовий.— Мої справедливі зауваження і домагання викликали у Ворсинова негативну реакцію. І ось тепер за недоліки насамперед по роботі прокуратури Дніпропетровська я заслуговую покарання, а Ворсинов — вищої посади... Тримається це купи?

Та ж авторитетна довідка підтверджує, що на істотні недоліки «звернув увагу нинішній прокурор області Г. Ворсинов» і вніс пропозиції, як їх ліквідувати. Уже й діє, засукавши рукави.

— Заперечувати прогалини у нашій з Рябчинським роботі я не можу, вони були,— заявляє Володимир Миколайович.— Але в обласному центрі, повторюю, насамперед з вини Ворсинова.

ДО РЕЧІ, в останні півроку не лише згаданого вище В. Скляра звільняли «поспіхом». Дивніші речі творилися довкола прокурора Амур-Нижньодніпровського району обласного центру Володимира Стрельникова, прокурора Криничанського району Івана Ковальчука... У Г. Ворсинова трактування перипетій своє: йому дісталася не краща спадщина, от і доводиться наводити порядок. Тут не заперечиш: сумні «традиції», про які мовлять і слідчі шостого відділу УВС, започаткувалися таки не вчора. Двох думок не може й бути: дніпропетровським правоохоронникам давно пора розібратися зі становищем у своєму середовищі. Григорій Трохимович мені розповідає, що цим і зайнявся,— звідси «вирування». Але не можу прийняти надто суперечливі варіанти наведення порядку. У В. Стрельникова відібрали посвідчення прокурора, коли ні звинувачень на його адресу не було доведено, ні колеги-депутати районної Ради на це не дали згоди — і мусили потім вернути посвідчення. Стосовно І. Ковальчука, то всій області відомо: у свій час у нього виникло протистояння з компартійними ватажками району...

У серпні 1989 року І. Ковальчук арештував майстра коптильного цеху райспоживспілки. Арештований пояснив чималу нестачу тим, що службові особи району, а також і перші керівники, без оплати беруть різні м'ясопродукти. Справу передали слідчим Дніпродзержинська. Минуло більше ніж два роки — який же результат? Справу досі не закінчено. А якихось доказів причетності до розкрадання м'ясопродутів «високим начальством», крім свідчень майстра, у справі немає, бо... «ці питання слідчим шляхом не перевірялися».

Та нізащо не повірю я, що за два з лишком роки — і вчасно — не можна було перевірити.

...Гірко чути від досвідченого слідчого Сергія Виноградова зізнання, що мало, дуже мало серйозних справ дістало логічне завершення, і що корупція в області процвітає. А В'ячеслав Гребньов, який очолює міжрегіональний відділ, прямо сказав: «Я не можу бути з кореспондентом відвертим, доки — приміром, в рамках представництва Президента — на місці не з'явиться прокурор з Києва...».

Ідея не позбавлена сенсу, але чи не краще всюди мати надійну судову владу?

НАПИСАВ свої міркування лише з однією метою: хочу, щоб в області і прокурор, і слідчі органи витрачали снагу не на «внутрішнє згорання», а на справді безкомпромісну боротьбу зі злочинністю. Як велять закони, писані для всіх. Як велить обов'язок третьої влади у правовій демократичній державі, де ця влада дорожить своєю честю над усе. Непорядки у «прокурорському королівстві» мене найменше хвилюють — натомість непорядки в рідній області, які мусять припинити правоохоронці, хвилюють дуже. Мене і моїх земляків.

Микола НЕЧИПОРЕНКО,
власний кореспондент «Голосу України».
Дніпропетровськ.

Ми — українці

ЦЕ — ПЕРСПЕКТИВА...

Куди тільки доля не позаганяла українців! По усеньому світі вони.

Чимало нашого брата і в Новосибірську. Не буде перебільшенням сказати, що кожен четвертий офіцер тут — українець. «Як живеться нам? Про що думається? Що буде з нами завтра?» — задають собі запитання громадяни колишніх республік колишнього Союзу. «Що буде завтра з армією?» — з тривогою питаємося ми, військові.

Україна здобула незалежність. Вільними незалежними державами стали Росія, Беларусь, Грузія, Молдова... Проголосивши незалежність, народи починають своє державне будівництво. І військове будівництво начебто починають.

Врешті-решт з'явилася співдружність незалежних держав. І слава Богу. Це вже якась перспектива, початок чогось конкретного. А то вже заголосили на всі лади: битимуться росіяни з українцями, не виключено — й ядерними зарядами шарахнуть одні по одних... Абсурд — та й тільки. На Україні — маса росіян, в Росії — маса українців, то хіба ми нічого розумнішого не придумаємо, ніж безперестанку сперечатися, а то і сваритися одне з одним?

Звичайно, кожну людину кличе до себе «мала» Батьківщина. І більшість українців, які служать за межами України, хотіли б повернутися на свою землю, стати її захисниками, захисниками свого народу. Чи ж буде вирішено між учасниками СНД, яким чином бажаючі військовослужбовці зможуть повернутися у свої держави? Хіба ж це нормально — візьмемо до уваги найелементарніше — коли призвичаєні до сорокаградусних морозів сибіряки служать у жаркому Туркменистані, а мешканці південних країв — за Полярним колом?

Співдружність незалежних держав вселяє добру надію в серця багатьох людей — цивільних і військових, тих, хто прагне миру, злагоди і гідного людини життя. Здоровий глузд не може не перемогти.

Ігор МЕЛЬНИЧУК,
старший лейтенант.
Новосибірськ.

Освіта

У Тетянин день

За православним календарем 25 січня — день святої Тетяни. А в Київській середній школі № 25 — це ще й День знань. І не тому, що школа російськомовна, а свята Тетяна покровительствує студентству першого вищого навчального закладу Росії — Московського університету. І не тому, що в школі так багато Тетян, які, розпочинаючи свято, полонили всіх присутніх інтелектом і неабиякою вправністю в епістолярному жанрі, як колись це робила пушкінська героїня. Причина дещо інша.

— Нам потрібно ростити націю, а це означає, що нам необхідно плекати інтелект, починаючи з шкільної лави, — пояснила першопричину директор школи Людмила Федорівна Кудрявцева.

У Тетянин день тут провели вечір ерудитів, який для тих, хто завітав сюди вперше, напевне, став візитною карткою цього навчального закладу. Учні дивували оригінальністю мислення, широким світоглядом у галузі світової культури, фізико-математичних наук, романо-германської філології... Приємно порадували їхні глибокі знання з української літератури, історії нашої держави, звичаїв і традицій українського народу.

— В Україні кожна школа має бути національною,— продовжувала розмову Людмила Федорівна.— У нас же чомусь вважають, що такою вона може бути лише тоді, коли діти навчаються тільки українською мовою. Повірте, вчитель української філології сам не виховає патріотів...

Прекрасні уроки народознавства, вечори української культури, настінний розпис на теми українських народних казок, виконаний, до речі, самими учнями, врешті-решт, синьо-жовтий національний прапор, який з'явився тут ще в «допутчівські» часи — все це штрихи до портрета школи, що розмістилася неподалік від Києво-Могилянської академії — першого навчального закладу України, покровителькою якого була Афіна-Паллада.

Катерина КІНДРАСЬ.

ГОЛОС України

Газета Верховної Ради України

Головний редактор
Сергій ПРАВДЕНКО

Редколегія:

Анатолій ГОРЛОВ
перший заступник головного редактора

Олександр БІЛИК
заступник головного редактора

Олександр ЄМЕЛЬЯНОВ
член-кореспондент АН України

Володимир КРАСНОДЕМСЬКИЙ
оглядач, завідуючий відділом культури

Леонід САМОЙЛЕНКО
заступник головного редактора

Борис СИДОРЕНКО
заступник головного редактора

Анатолій СОЛОНСЬКИЙ
редактор відділу кореспондентської мережі

Віталій СУДДЯ
відповідальний секретар

Спорт

ІІТ Й «ДИНАМО» — ДІЛОВІ ПАРТНЕРИ

У залі засідань готелю «Жовтневий» в столиці України відбулася презентація фірми «Італійські індустріальні технології» (ІІТ), яку представляв один з керівників Нікола Пальюка.

Були присутні представники уряду України, міських властей, бізнесмени, українські, італійські журналісти, представники преси ряду країн.

Президент ФК «Динамо» (Київ) Віктор Безверхий розповів присутнім, що ІІТ дуже активно працює на колишньому радянському, а тепер українському та російському ринках.

— Наш клуб,— сказав він,— з дня свого заснування вважається незалежною в економічному плані структурою. Почали ми з нуля, але поступово «обросли» численними малими та спільними підприємствами. Наші партнери — «Полосінтернейшнл» (США), ВДЦ (Німеччина та Польща) та інші. Футбольним клубом останнім часом інвестовано і закуплено три лінії для обробки деревини. І слід сказати, що тут безвідходна технологія. Одна з цих ліній при підтримці «Закарпатлісу» вже запрацювала. Другу встановлено в Києві і вона випускає паркет. Нарешті, про третю лінію. Її встановимо на Рівненщині. Вона має стати взірцем безкредитної організації виробництва. Випускатиметься продукція, зокрема паркет, яка задовольнятиме потреби України і продаватиметься за кордон.

На думку президента динамівського ФК, це тільки перший спільний проект ІІТ на Україні, за яким неодмінно матимуть місце наступні.

Пан Нікола Пальюка детально ознайомив присутніх з діяльністю своєї фірми. А потім він та Віктор Безверхий відповіли на численні запитання журналістів.

Віктор ГЕНЧУК.

Як відомо, два вихованці українського хокею кияни Дмитро Христич та Олександр Годинюк виступають у клубах НХЛ. Як їм живеться на чужині? Про це запитав їхнього агента Віталія Шевченка.

— У Дмитра і Сашка — все о'кей,— розповів він.— Христич грає в клубі «Вашингтон кепітелз» і став одним з найпомітніших гравців не тільки в своєму колективі, а й у Національній хокейній лізі. На момент недавньої перерви в чемпіонаті Дмитро закинув 22 шайби і зробив 20 передач (42 очка). Більше українського снайпера у «Вашингтоні» на той момент закинув лише досвідчений Діно Кіссарелллі — 23 шайби. І за кількістю передач Христич посідає високе четверте місце слідом за Ренді Буррідж — 39 передач і 16 шайб. Далі Хюнтером — 34 і 14, Кіссареллі — 24 і 23. Але, окрім останнього, перші двоє помітно поступаються Дмитрові у влучності.

— А як його особисті справи?

— І тут у нього, як на мене, все гаразд. Він придбав будинок, поміняв автомобіль «Тойота» на «Мерседес». З мовою у Дмитра теж все гаразд. В опануванні англійською йому багато допомагає подруга. Щоденна мовна побутова практика — найкраща школа.

Нині в Дмитра гостює мати. До речі, як і в Годинюка в Калгарі.

Наші за кордоном

У Дмитра і Сашка — все о'кей

— Пробачте, хіба Олександр вже не грає в «Торонто мейпл лівз»?

— Так, Сашко нещодавно змінив клуб. «Мейпл лівз» потрапив у скруту. Чорний період триває ось уже протягом двох років. Усе почалося після смерті старого власника клубу в Торонто містера Баларда, який мав славу відомого антирадянця. Він не допускав у свій палац не тільки хокеїстів з колишнього СРСР, а й навіть артистів цирку.

Так от, коли він пішов у кращий світ, почалася війна за крісла в клубі й за розподіл майна. Саме в цей момент і з'явився в Торонто Годинюк. Попри не найкращу атмосферу в команді, український хокеїст другий для себе сезон в НХЛ почав дуже успішно. Про нього заговорила преса.

— То чому ж він опинився в «Калгарі флеймз», де виступає колишній московський армієць Сергій Макаров?

— «Торонто» і «Калгарі» домовилися про обмін п'ятьма гравцями з кожного клубу. Але господарі «Флеймз» поставили одну умову: «чейнч» відбудеться лише тоді, коли до них перейде Годинюк. Погодилися. Я розмовляв з Годинюком. Він задоволений тим, як його зустріли на новому місці. Зрозуміло, побутових проблем не існує. І на майданчику в нього начебто все гаразд.

— Цікаво, а чи підтримують стосунки за океаном Христич з Годинюком?

— Звичайно. Незважаючи на те, що перший мешкає в США, а другий в Канаді. Торік ми з Годинюком побували у Вашингтоні, спостерігали, як Дмитро виступав у розиграші Кубка Стенлі. Потім разом вилетіли до Сан-Франциско, де провели літню відпустку. Збираємося цю операцію повторити і нинішнього року.

— Віталію, а чи не збираються наші земляки в майбутньому виступати за національну збірну України в найголовніших міжнародних змаганнях?

— Сам Бог велів їм захищати спортивну честь рідної вітчизни. Якщо їх запросять, то вони залюбки гратимуть у цій команді. До речі, в НХЛ виступає багато канадців українського походження: Семенко, Йоней, Хаверчук, Андрійчук, Залапськи, Ткачук, Маларчук, Вакалюк, Гуменюк, Крушельницький, Семчук, Боднарчук, Михайлюк. Перелічив лише ті прізвища, які одразу згадалися. А взагалі можна зібрати три-чотири команди українських «зірок» НХЛ. За наявності в них подвійного громадянства й вони охоче виступали б за збірну України. Як це роблять, скажімо, канадці італійського походження, граючи за збірну Італії...

— Що ж, дякую за цікаву розповідь. Перекажіть побажання успіху Христичеві та Годинюку від шанувальників хокею України.

Віктор БРАНИЦЬКИЙ.

На знімку: Дмитро Христич (крайній ліворуч), Олександр Годинюк, відомий канадський тренер Скотті Боумен та агент НХЛ Віталій Шевченко.

Газета виходить з 1 січня 1991 року.

Засновник — Верховна Рада України.

Адреса редакції: 252047 Київ, вул. Нестерова, 4

ТЕЛЕФОНИ:
Для довідок — 441-89-61
телефакс — 224-72-54
Відділ реклами — 441-89-44
Бухгалтерія — 441-84-00

Редакція розглядає рукописи, подані в першому примірнику машинопису.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів публікацій.

Залишаємо за собою право виправляти мову і скорочувати матеріали.

Рукописи не повертаємо.

За точність викладених фактів відповідальність несе автор.

Листування з читачами — тільки на сторінках газети.

Пересиланням скарг у різні інстанції редакція не займається. Звертайтеся, будь ласка, безпосередньо до відповідних органів влади.

Передплатна ціна на рік 19 крб. 80 коп.

Газета виходить 5 разів на тиждень (крім неділі й понеділка) українською і російською мовами.

Індекс 60955

Тираж 328605.

Комбінат друку видавництва «Радянська Україна» 252047, Київ 47, проспект Перемоги, 50.

Зам. 0311014.